

Środa, 13 grudnia 2017 r.

ZALECENIA

PARLAMENT EUROPEJSKI

P8_TA(2017)0491

Zalecenie w następstwie dochodzenia w sprawie prania pieniędzy, unikania opodatkowania i uchylania się od opodatkowania

Zalecenie Parlamentu Europejskiego z dnia 13 grudnia 2017 r. dla Rady i Komisji w następstwie dochodzenia w sprawie prania pieniędzy, unikania opodatkowania i uchylania się od opodatkowania (2016/3044(RSP))

(2018/C 369/16)

Parlament Europejski,

- uwzględniając art. 116 i 226 Traktatu o funkcjonowaniu Unii Europejskiej (TFUE),
- uwzględniając decyzję 95/167/WE, Euratom, EWWiS Parlamentu Europejskiego, Rady i Komisji z dnia 19 kwietnia 1995 r. w sprawie szczegółowych przepisów regulujących egzekwowanie przez Parlament Europejski jego prawa do prowadzenia dochodzeń ⁽¹⁾,
- uwzględniając swoją decyzję z dnia 8 czerwca 2016 r. w sprawie powołania Komisji śledczej do zbadania zarzutów naruszenia prawa Unii i niewłaściwego administrowania w jego stosowaniu w odniesieniu do prania pieniędzy, unikania opodatkowania i uchylania się od opodatkowania, jej uprawnienia, skład i kadencja ⁽²⁾,
- uwzględniając swoje rezolucje z dnia 25 listopada 2015 r. ⁽³⁾ i z dnia 6 lipca 2016 r. ⁽⁴⁾ w sprawie interpretacji prawa podatkowego i innych środków o podobnym charakterze lub skutkach,
- uwzględniając swoją rezolucję z dnia 16 grudnia 2015 r. z zaleceniami dla Komisji dotyczącymi wprowadzenia przejrzystości, koordynacji i konwergencji do polityki opodatkowania osób prawnych w Unii ⁽⁵⁾,
- uwzględniając sprawozdanie Komisji z dnia 26 czerwca 2017 r. na temat oceny ryzyka związanego z praniem pieniędzy i finansowaniem terroryzmu, które to ryzyko ma wpływ na rynek wewnętrzny i jest związane z działalnością transgraniczną (COM(2017)0340),
- uwzględniając zrealizowaną przez platformę jednostek analityki finansowej (platforma FIU) Unii Europejskiej analizę sytuacji oraz luk w uprawnieniach unijnych jednostek analityki finansowej oraz przeszkód w otrzymywaniu i wymianie informacji z 15 grudnia 2016 r.,
- uwzględniając projekt zalecenia Komisji śledczej ds. prania pieniędzy, unikania opodatkowania i uchylania się od opodatkowania,
- uwzględniając projekt sprawozdania końcowego Komisji śledczej ds. prania pieniędzy, unikania opodatkowania i uchylania się od opodatkowania (A8-0357/2017),

⁽¹⁾ Dz.U. L 113 z 19.5.1995, s. 1

⁽²⁾ Dz.U. L 166 z 24.6.2016, s. 10.

⁽³⁾ Dz.U. C 366 z 27.10.2017, s. 51.

⁽⁴⁾ Teksty przyjęte, P8_TA(2016)0310.

⁽⁵⁾ Dz.U. C 399 z 24.11.2017, s. 74.

Środa, 13 grudnia 2017 r.

— uwzględniając art. 198 ust. 12 Regulaminu,

1. Informacje ogólne

1. zauważa z zaniepokojeniem, że afera związana z dokumentami panamskimi nadwyrężyła zaufanie obywateli do naszych systemów finansowych i podatkowych; podkreśla, jak ważne jest przywrócenie zaufania społeczeństwa i zapewnienie sprawiedliwych i przejrzystych systemów podatkowych oraz sprawiedliwości społecznej; wzywa zatem Unię Europejską i jej państwa członkowskie do właściwego wdrożenia i wzmocnienia ich instrumentów prawnych, aby brak jawności zastąpić przejrzystością i współpracą oraz wymianą informacji i skuteczniej przeciwdziałać praniu pieniędzy; ponadto wzywa państwa członkowskie do uproszczenia ich systemów podatkowych, aby zapewnić większą sprawiedliwość podatkową oraz inwestować w gospodarkę realną;

2. podkreśla pilną potrzebę ponownego zdefiniowania europejskiego modelu podatkowego w celu ograniczenia nieuczciwej konkurencji pomiędzy państwami członkowskimi;

3. wyraża ubolewanie z powodu liczby przypadków niewłaściwego administrowania, jakie wykryła komisja śledcza PE jeśli chodzi o wdrażanie prawodawstwa Unii; wzywa do zbadania zarzutów naruszenia prawa Unii i niewłaściwego administrowania w jego stosowaniu w odniesieniu do prania pieniędzy, unikania opodatkowania i uchylania się od opodatkowania oraz podkreśla, że jest poważnie zaniepokojony z powodu naruszeń trzeciej dyrektywy w sprawie przeciwdziałania praniu pieniędzy⁽¹⁾ związanych ze współpracą jednostek analityki finansowej; wzywa zarówno Komisję, jak i państwa członkowskie do zwiększenia wysiłków, zobowiązań, współpracy i inwestycji w zasoby ludzkie i finansowe, aby poprawić nadzór i egzekwowanie prawa, nie tylko w celu skuteczniejszego zapobiegania niezgodnym z prawem praktykom, takim jak pranie pieniędzy, uchylanie się od opodatkowania i oszustwa podatkowe, oraz skuteczniejszego zwalczania tych praktyk, lecz także w celu zapobiegania unikaniu opodatkowania i agresywnemu planowaniu podatkowemu, które mogą być zgodne z prawem, lecz sprzeczne z duchem prawa, oraz zwalczania tych ostatnich; przypomina o zasadzie przewidywalności zarzutów; domaga się od Komisji i państw członkowskich, by dopilnowały odpowiednich sankcji za wszelkie przypadki łamania prawa; nalega na zapewnienie opłacalności tych wysiłków;

4. wzywa państwa członkowskie do podjęcia działań dotyczących zgłoszonych przypadków prania pieniędzy oraz zgłaszania podejrzanych transakcji w celu przeprowadzenia odpowiedniego dochodzenia, jak tylko odpowiednie organy otrzymają informacje;

5. przypomina o ramach prawnych UE dla zgłaszania podejrzanych transakcji i podkreśla potrzebę ściślejszej międzynarodowej współpracy między jednostkami analityki finansowej z UE i spoza UE; zwraca się także o większe uprawnienia dochodzeniowe organów działających na szczeblu europejskim, w szczególności Europolu i Eurojustu, w sprawach dotyczących prania pieniędzy;

6. przypomina, że właściwa weryfikacja ostatecznych beneficjentów rzeczywistych ma zasadnicze znaczenie dla uniknięcia wykorzystania firm przykrywek do celów prania pieniędzy (jak pokazał przypadek „pralni azerbejdżańskiej”); wzywa również do skutecznego wdrożenia i egzekwowania przepisów europejskiej dyrektywy w sprawie przeciwdziałania praniu pieniędzy;

7. zwraca się do państw członkowskich o zaprzestanie agresywnego planowania podatkowego po stronie podaży poprzez reklamowanie i oferowanie interpretacji indywidualnych prawa podatkowego oraz ulg podatkowych i przepisów podatkowych ad hoc;

8. apeluje do wszystkich jurysdykcji, które dokonały lub dokonają transpozycji zaleceń OECD dotyczących przeciwdziałania erozji bazy podatkowej i przenoszeniu zysków (BEPS) do prawa krajowego, by dokonały tego nie tylko zgodnie z literą, ale również z duchem zaleceń; przypomina, że przejrzystość jest ważnym instrumentem walki z uchylaniem się od opodatkowania, a zwłaszcza z agresywnym planowaniem podatkowym;

⁽¹⁾ Dyrektywa 2005/60/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 26 października 2005 r. w sprawie przeciwdziałania korzystaniu z systemu finansowego w celu prania pieniędzy oraz finansowania terroryzmu (Dz.U. L 309 z 25.11.2005, s. 15).

Środa, 13 grudnia 2017 r.

9. ubolewa nad faktem, że nadal istnieje wiele luk w obowiązującym prawodawstwie dotyczącym uchylania się od opodatkowania i prania pieniędzy, zarówno na szczeblu unijnym, jak i krajowym, oraz uważa, że pilnie potrzebne jest gruntowne wdrożenie i dalsze wzmocnienie obowiązującego prawodawstwa; z zadowoleniem przyjmuje zwiększone wysiłki i postępy dokonane od czasu publikacji dokumentów panamskich jeśli chodzi o opracowanie nowych wniosków ustawodawczych mających na celu wprowadzenie strategii integracyjnych, jednak ubolewa, że niektórym państwom członkowskim brakuje woli politycznej, by szybciej wdrażać reformy i egzekwować przepisy, co zapewniłoby trwałe zmiany;

10. wyraża ubolewanie z powodu częstego blokowania przez poszczególne państwa członkowskie kwestii polityki podatkowej na szczeblu Rady; ponownie zwraca uwagę na ostrzeżenia komisji TAXE1, która twierdzi, że udzielanie każdemu państwu członkowskiemu prawa weta w kwestiach podatkowych oznacza, że zasada jednomyślności w Radzie ogranicza zachęty do przejścia ze status quo w stronę rozwiązań w większym stopniu opartych na współpracy; wzywa ponownie Komisję, by skorzystała z procedury określonej w art. 116 TFUE, która umożliwia zmianę wymogu jednomyślności w przypadkach, gdy Komisja stwierdzi, że różnica między przepisami ustawowymi, wykonawczymi i administracyjnymi w państwach członkowskich zakłóca warunki konkurencji na rynku wewnętrznym;

11. zauważa, że unikanie opodatkowania, uchylanie się od opodatkowania i pranie pieniędzy nadal są zjawiskiem globalnym i wymagają w związku z tym kompleksowej, jasnej i spójnej odpowiedzi opartej na wzajemnym wsparciu i ściślejszej współpracy na szczeblu UE oraz na szczeblu światowym; wzywa Komisję do przyjęcia wiodącej roli w globalnej walce z unikaniem opodatkowania, uchylaniem się od opodatkowania i praniem pieniędzy;

12. z zaniepokojeniem obserwuje brak ambitnych i konkretnych środków służących walce z rajami podatkowymi; w tym kontekście zwraca uwagę, że samo zwiększenie przejrzystości nie wystarczy do rozwiązania tego problemu; podkreśla w związku z tym, że należy bezwzględnie dążyć do międzynarodowej współpracy i wielostronnego podejścia obejmującego kraje rozwinięte i rozwijające się;

13. apeluje do państw członkowskich i UE o wspieranie i promowanie międzyrządowego szczytu na szczeblu ONZ w celu przygotowania harmonogramu i wspólnego planu działania, by położyć kres rajom podatkowym;

14. podkreśla, że w celu pełnego uwzględnienia cyfryzacji otoczenia biznesowego oraz zagwarantowania, że przedsiębiorstwa, które generują dochody w jednym państwie członkowskim, nie posiadając w tym państwie fizycznej siedziby, będą traktowane tak samo jak przedsiębiorstwa z fizyczną siedzibą, konieczne jest zdefiniowanie pojęcia zakładu przedsiębiorstw cyfrowych; wzywa w związku z tym Komisję do uwzględnienia kwestii przedsiębiorstw cyfrowych we wszystkich środkach europejskich dotyczących unikania opodatkowania i spraw podatkowych;

15. wzywa Komisję i państwa członkowskie, by podjęły aktywne działania oraz by nie czekały na doniesienia prasowe, by potraktować te kwestie jako priorytety; przypomina, że przejrzystość nie może mieć jedynie charakteru sektorowego;

16. podkreśla, że należy zachować czujność, aby zagwarantować, że brexit nie spowoduje konkurencji podatkowej pomiędzy pozostałymi 27 państwami członkowskimi starającymi się przyciągnąć określone gałęzie przemysłu i usług obecnie zlokalizowanych w Zjednoczonym Królestwie ani nie doprowadzi do zmniejszenia wysiłków na rzecz walki z uchylaniem się od opodatkowania po stronie Zjednoczonego Królestwa, w tym jego zależnych i zamorskich terytoriów; zwraca uwagę Komisji na fakt, że podczas drugiego etapu brexitu należy odpowiednio uwzględnić ten wymiar podczas negocjacji wszelkich partnerstw i umów handlowych ze Zjednoczonym Królestwem;

17. ubolewa nad decyzją Komisji o zaprzestaniu przygotowywania dwuletniego sprawozdania o zwalczaniu korupcji we wszystkich państwach członkowskich; odnotowuje, że monitorowanie przez Komisję zwalczania korupcji będzie kontynuowane w ramach procesu europejskiego semestru; uważa, że zwalczanie korupcji może zostać przyćmione przez inne zagadnienia gospodarcze i finansowe w obrębie tego procesu; apeluje do Komisji, by dała dobry przykład i wznowiła publikację sprawozdania oraz by zobowiązała się do o wiele bardziej wiarygodnej i kompleksowej strategii zwalczania korupcji;

Środa, 13 grudnia 2017 r.

18. wzywa Komisję i państwa członkowskie, by w celu zapobiegania uchylaniu się od opodatkowania i oszustw podatkowym przeprowadziły ocenę wpływu dotyczącą możliwości obowiązkowej rejestracji lub zakazu własności, w tym własności rzeczywistej, rachunków finansowych i firm przykrywek przez obywateli UE i przedsiębiorstwa z UE w krajach ujętych w unijnym wykazie jurysdykcji podatkowych niechętnych współpracy i unijnym wykazie krajów mających strategiczne braki w swoich systemach przeciwdziałania praniu pieniędzy i finansowaniu terroryzmu;

2. Uchylenie się od opodatkowania i unikanie opodatkowania

2.1 Struktury typu *offshore*

19. podkreśla pilną potrzebę przyjęcia wspólnej międzynarodowej definicji centrów finansowych *offshore*, rajów podatkowych, jurysdykcji, w których obowiązuje tajemnica bankowa, jurysdykcji podatkowych niechętnych współpracy i państw wysokiego ryzyka jeśli chodzi o pranie pieniędzy; apeluje, by te definicje zostały uzgodnione na szczeblu międzynarodowym z zastrzeżeniem bezzwłocznej publikacji wspólnej unijnej czarnej listy; podkreśla, że te definicje wymagają stworzenia jasnych i obiektywnych kryteriów;

20. przypomina państwom członkowskim o znaczeniu zasady GAAR w polityce podatkowej i zachęca organy administracji podatkowej do spójnego stosowania tej zasady w celu uniknięcia tworzenia struktur do celów oszustw podatkowych i uchylania się od opodatkowania;

21. uważa, że w celu propagowania ściślejszej współpracy międzynarodowej zasadnicze znaczenie ma także zachowanie obiektywności tych definicji oraz ich wdrażania z punktu widzenia prawa, ponieważ niektóre jurysdykcje mogłyby przyjęc uzgodnione na szczeblu międzynarodowym standardy, lecz bez stosowania ich w praktyce; podkreśla, że ww. definicje nie powinny być umotywowane politycznie oraz powinny zachęcać jurysdykcje, które znalazły się na czarnej liście, do przyjęcia środków prowadzących do ich skreślenia z listy;

22. przypomina, że formalne zobowiązanie się do przestrzegania standardów uzgodnionych na szczeblu międzynarodowym stanowi pierwszy krok, jednak jedynie właściwe wdrożenie tych standardów oraz podjęcie prawdziwych i wiarygodnych działań ograniczy czynniki ryzyka i zapewni skuteczne zwalczanie prania pieniędzy, oszustw podatkowych i uchylania się od opodatkowania;

23. przypomina, że wolnego obszaru celnego oraz wolnych portów nie można traktować instrumentalnie, aby uzyskać takie same skutki jak w przypadku rajów podatkowych lub obchodzić międzynarodowe przepisy dotyczące przejrzystości w celach prania pieniędzy; wzywa Komisję do zajęcia się problemem wolnych portów w Unii Europejskiej;

24. wzywa Komisję do przedstawienia wniosku ustawodawczego celem objęcia struktur *offshore* posiadających beneficjenta rzeczywistego / beneficjentów rzeczywistych w państwach członkowskich takimi samymi wymogami dotyczącymi audytu i ujawniania informacji rachunkowych, jakie obowiązują w jurysdykcji europejskiej, w której znajduje się beneficjent rzeczywisty;

25. uważa, że UE powinna zakazać utrzymywania stosunków handlowych ze strukturami prawnymi mającymi siedzibę w rajach podatkowych w przypadku, gdy nie można zidentyfikować beneficjenta końcowego;

26. wzywa Komisję do upublicznienia rocznego sprawozdania z wykorzystania funduszy UE, jak również przelewów pieniężnych Europejskiego Banku Inwestycyjnego (EBI) i Europejskiego Banku Odbudowy i Rozwoju (EBOR) na rzecz struktur *offshore*, z podaniem liczby i charakteru zablokowanych projektów, wyjaśnieniem powodów zablokowania projektów oraz działaniami następczymi mającymi zapewnić, że fundusze UE nie będą bezpośrednio lub pośrednio przyczyniać się do unikania opodatkowania i oszustw podatkowych;

2.1.1. Wspólny unijny wykaz jurysdykcji podatkowych niechętnych współpracy

27. z zadowoleniem przyjmuje wiodącą rolę Komisji w ustanawianiu kryteriów wspólnego unijnego wykazu jurysdykcji podatkowych niechętnych współpracy; ubolewa, że proces ten zajmuje zbyt dużo czasu; wzywa Radę, aby nie osłabiała poziomu ambicji jeśli chodzi o kryteria ze wspomnianego wykazu, lecz raczej zwiększała ten poziom; nalega, by wszystkie kryteria zaproponowane przez Komisję zostały wzięte pod uwagę, w tym, lecz nie tylko, brak podatku od osób prawnych lub stawka podatku od osób prawnych zbliżona do zera, oraz zwraca uwagę na to, jak ważne są te kryteria dla dopilnowania, by lista była skuteczna i nie była arbitralna; uważa, że kryteria przejrzystości powinny być stosowane w pełni oraz że kryteria powinny również odpowiednio uwzględniać wdrożenie i egzekwowanie; apeluje do Rady – aby wykaz ten był skuteczny i wiarygodny – o wprowadzenie surowych, proporcjonalnych i odstraszających wspólnych sankcji wobec

Środa, 13 grudnia 2017 r.

krajów wymienionych w wykazie i podkreśla, że oceny poszczególnych krajów powinny być przeprowadzane w przejrzysty sposób; wzywa Radę i Komisję do wprowadzenia przejrzystego i obiektywnego mechanizmu przeglądu, we współpracy z Parlamentem, celem aktualizacji wykazu w przyszłości; przypomina, że celem takiego wykazu jest zmiana zachowań takich jurysdykcji wobec prania pieniędzy i ułatwiania oszustw podatkowych;

28. ubolewa, że unijny wykaz jurysdykcji podatkowych niechętnych współpracy zatwierdzony i opublikowany przez Radę skupia się wyłącznie na jurysdykcjach spoza UE, a pomija kraje z obszaru UE, które systematycznie przyczyniają się do wspierania i umożliwiania szkodliwych praktyk podatkowych oraz nie spełniają kryterium sprawiedliwego opodatkowania; podkreśla, że według symulacji przeprowadzonych przez Oxfam co najmniej cztery państwa członkowskie znalazłyby się w wykazie, gdyby zostały sprawdzone z zastosowaniem tych samych unijnych kryteriów; jest zaniepokojony faktem, że wyłączenie a priori państw UE spod kontroli negatywnie wpływa na zasadność, wiarygodność i skuteczność całego procesu;

29. uważa, że w momencie gdy gotowy będzie unijny wykaz jurysdykcji podatkowych niechętnych współpracy Komisja powinna zaproponować przepisy towarzyszące określające zharmonizowane obowiązki dla organów podatkowych w każdym państwie członkowskim ujawnienia raz w roku danych przedstawiających całkowitą wartość i kierunek przekazów pieniężnych z każdego państwa członkowskiego do każdej jurysdykcji znajdującej się w ww. wykazie;

30. wzywa do stosowania sankcji także wobec przedsiębiorstw, banków, biur rachunkowych, kancelarii prawnych i doradców podatkowych, którym udowodniono udział w nielegalnych, szkodliwych lub bezprawnych praktykach w jurysdykcjach niechętnych współpracy lub którym udowodniono ułatwianie nielegalnych, szkodliwych lub bezprawnych rozwiązań w zakresie podatku od osób prawnych z wykorzystaniem instrumentów prawnych dostępnych w tych jurysdykcjach;

31. wyraża ubolewanie, że niektóre podmioty i osoby zajmujące eksponowane stanowiska polityczne w UE oraz niektórzy obywatele znaleźli się w dokumentach panamskich; zachęca państwa członkowskie do wyjaśnienia, czy w sprawie takich przypadków odbyło się rzetelne dochodzenie i, jeśli tak, czy stanowiły one naruszenie prawa krajowego; niestety podkreśla jednak, że podobnie, wielu obywateli, wiele podmiotów i osób zajmujących eksponowane stanowiska polityczne, kiedy zwrócono się do nich o współpracę z komisją śledczą PE w celu zbadania zarzutów naruszenia prawa Unii i niewłaściwego administrowania w jego stosowaniu w odniesieniu do prania pieniędzy, unikania opodatkowania i uchylania się od opodatkowania, odmówiło dostarczenia informacji, które byłyby przydatne w kontekście celów tej komisji;

32. zauważa, że według najnowszych danych Organizacji Współpracy Gospodarczej i Rozwoju (OECD) dotyczących zagranicznych inwestycji bezpośrednich Luksemburg i Niemcy łącznie mają więcej inwestycji przychodzących niż USA, przy czym ogromna większość to inwestycje związane z jednostkami specjalnego przeznaczenia, które nie prowadzą żadnej znaczącej działalności gospodarczej, a Irlandia ma więcej inwestycji przychodzących niż Niemcy czy Francja; podkreśla, że zgodnie z Krajowym Urzędem Statystycznym zagraniczne inwestycje na Malcie wynoszą 1 474 % wielkości jej gospodarki; zauważa, że według badań przeprowadzonych przez Uniwersytet w Amsterdamie 23 % wszystkich inwestycji przedsiębiorstw, które trafiły do rajów podatkowych, przechodziło przez Niemcy; uważa, że dane te stanowią wyraźne wskazanie, że niektóre państwa członkowskie ułatwiają nadmierne przenoszenie zysków z działalności ze szkodą dla innych państw członkowskich;

33. wzywa Komisję do przedstawienia przed końcem 2018 r. sprawozdania z oceny systemów podatkowych państw członkowskich i ich zależnych jurysdykcji, regionów lub innych struktur administracyjnych, które ułatwiają uchylanie się od opodatkowania i oszustwa podatkowe oraz mają potencjalnie szkodliwy wpływ na jednolity rynek;

2.1.2. Unijny wykaz państw trzecich wysokiego ryzyka do celów przeciwdziałania praniu pieniędzy

34. wyraża ubolewanie z powodu faktu, że Komisja nie przeprowadziła dotychczas swojej własnej niezależnej oceny w celu określenia państw trzecich wysokiego ryzyka mających strategiczne braki, jak przewidziano w postanowieniach dyrektywy w sprawie przeciwdziałania praniu pieniędzy, lecz opiera się wyłącznie na wykazie sporządzonym przez Grupę Specjalną ds. Przeciwdziałania Praniu Pieniędzy, której jest członkiem; ubolewa nad faktem, że Komisja nie odpowiedziała w wystarczającym stopniu na żądania Parlamentu w tej sprawie;

35. wzywa Komisję, aby przyspieszyła prace nad swoim własnym wykazem i zdała Parlamentowi sprawozdanie z wdrożenia swojego planu działania, a w szczególności ze swojego zaangażowania w zwiększenie wszelkich niezbędnych zasobów na potrzeby grupy zadaniowej ds. zapobiegania przestępstwom finansowym;

Środa, 13 grudnia 2017 r.

36. uważa, że pierwszorzędne znaczenie ma to, by cele UE były w tej kwestii bardziej ambitne niż cele Grupy Specjalnej ds. Przeciwdziałania Praniu Pieniędzy (FATF); podkreśla w związku z tym potrzebę większego inwestowania w zasoby ludzkie i finansowe lub optymalizacji ich przyznawania w obrębie Komisji, aby wzmocnić procedurę kontrolną;

37. uważa, że celem tego wykazu jest zachęcanie do zmiany zachowania jurysdykcji w przypadkach prania pieniędzy i finansowania terroryzmu oraz zniechęcanie innych państw do wdrażania podobnej potencjalnie szkodliwej polityki;

38. wzywa Komisję, by stała się główną instytucją, zarówno jeśli chodzi o wykaz państw trzecich wysokiego ryzyka do celów przeciwdziałania praniu pieniędzy, jak i przegląd europejskiego wykazu rajów podatkowych, aby zagwarantować spójność i komplementarność;

2.2 Inne prawo podatkowe

39. z zadowoleniem przyjmuje nowe przepisy przyjęte w ciągu ostatnich dwóch lat w reakcji na aferę LuxLeaks; z zadowoleniem przyjmuje zaangażowanie UE w projekt dotyczący erozji bazy podatkowej i przenoszenia zysków (BEPS) opracowany przez OECD; wzywa państwa członkowskie do bezzwłocznego wdrożenia prawodawstwa UE do ich odnośnych systemów prawnych oraz zagwarantowania egzekwowania tych przepisów;

40. zwraca uwagę na potrzebę ambitnej publicznej sprawozdawczości w podziale na kraje (CbCR) w celu poprawy przejrzystości podatkowej i kontroli publicznej przedsiębiorstw wielonarodowych (MNEs), ponieważ da to ogółowi społeczeństwa dostęp do informacji na temat wypracowanych zysków, otrzymanych dotacji i podatków, jakie płać te przedsiębiorstwa w jurysdykcjach, w których prowadzą działalność; wzywa Radę, by osiągnęła porozumienie w sprawie propozycji rozpoczęcia negocjacji z innymi instytucjami UE, aby przyjąć publiczną sprawozdawczość w podziale na kraje, która jest jednym z kluczowych środków umożliwiających osiągnięcie większej przejrzystości dla wszystkich obywateli jeśli chodzi o informacje podatkowe przedsiębiorstw;

41. podkreśla, że publiczna sprawozdawczość w podziale na kraje pozwoli inwestorom i udziałowcom uwzględnić politykę podatkową przedsiębiorstw w czasie wystąpień na spotkaniach udziałowców i przy podejmowaniu decyzji inwestycyjnych;

42. przypomina, że informacje podatkowe powinny stać się podstawowym elementem sprawozdawczości finansowej korporacji;

43. apeluje do Rady o szybkie i ambitne porozumienie w sprawie dwóch etapów wspólnej skonsolidowanej podstawy opodatkowania osób prawnych (CCCTB); przypomina, że oprócz obniżenia kosztów zarówno dla przedsiębiorstw, jak i administracji podatkowej państw członkowskich, rozwiązałyby to kwestię cen transferowych i zapewniłyby bardziej uczciwą konkurencję na jednolitym rynku; podkreśla, że harmonizacja bazy podatkowej jest najlepszym rozwiązaniem, by prawnie położyć kres optymalizacji podatkowej i agresywnemu planowaniu podatkowemu; przypomina że niezbędna jest nowa wiążąca definicja „stałego miejsca prowadzenia działalności” w celu zagwarantowania, że podatki są płacone w miejscu prowadzenia działalności gospodarczej i tworzenia wartości ekonomicznej; podkreśla, że oprócz tego należy określić minimalne wiążące kryteria, które pozwolą ustalić, czy działalność gospodarcza jest wystarczająca do opodatkowania w danym państwie członkowskim, aby uniknąć problemu firm przykrywek, w szczególności w związku z wyzwaniem związanym z gospodarką cyfrową;

44. zachęca Komisję i państwa członkowskie do zaproponowania dużo bardziej ambitnych reform w dziedzinie opodatkowania;

45. podkreśla, że aby unitarny system opodatkowania mógł być metodą wyeliminowania praktyki przenoszenia zysków, musi on być systemem globalnym oraz że wdrożenie wspólnej skonsolidowanej podstawy opodatkowania osób prawnych na szczeblu UE wiąże się z ryzykiem powstania sytuacji, w której obecne straty państw członkowskich wobec reszty świata albo eksploatacja reszty świata przez niektóre państwa członkowskie staną stanem permanentnym; zauważa, że stosowanie tylko unijnego podejścia mogłoby wyeliminować zachęty do przenoszenia zysków w obrębie UE, natomiast otworzyć drogę dla dalszych zachęt i okazji do przenoszenia zysków poza UE;

46. przypomina swoje zalecenia, aby zagwarantować, że automatyczna wymiana informacji dotyczących interpretacji podatkowych obejmie wszystkie interpretacje podatkowe oraz by Komisja uzyskała dostęp do wszystkich istotnych informacji, tak aby przestrzegane były europejskie zasady konkurencji⁽¹⁾;

⁽¹⁾ Rezolucja Parlamentu Europejskiego z dnia 16 grudnia 2015 r. z zaleceniami dla Komisji dotyczącymi wprowadzenia przejrzystości, koordynacji i konwergencji do polityki opodatkowania osób prawnych w Unii; Zalecenie A4.

Środa, 13 grudnia 2017 r.

47. wzywa Komisję, by jak najszybciej przedstawiła wniosek ustawodawczy dotyczący przeglądu dyrektywy w sprawie współpracy administracyjnej w dziedzinie opodatkowania ⁽¹⁾ w celu dalszego zacieśniania współpracy podatkowej między państwami członkowskimi dzięki obowiązkowi odpowiedzi na grupowe wnioski dotyczące kwestii podatkowych, tak by jeden kraj europejski mógł przekazać wszystkie informacje niezbędne innym do celów ścigania podmiotów unikających opodatkowania w wymiarze transgranicznym; przypomina wniosek dotyczący wprowadzenia zmian do dyrektywy w sprawie współpracy administracyjnej w dziedzinie opodatkowania, aby poprawić koordynację państw członkowskich jeśli chodzi o kontrole podatkowe ⁽²⁾;

48. ubolewa, że zgodnie z unijnymi zasadami pomocy państwa niezapłacone podatki odzyskane od podmiotów korzystających z bezprawnej pomocy podatkowej należą do kraju, który tę pomoc przyznał, a nie do krajów, w których doszło do erozji bazy podatkowej wskutek systemów podatkowych powodujących zakłócenia; wzywa w związku z tym Komisję, aby opracowała odpowiednią metodologię pozwalającą oszacować uszczuplenie dochodów w zainteresowanych państwach członkowskich oraz dostosowała procedury odzyskiwania należności, zapewniając przekazanie niezapłaconych podatków państwom, w których działalność gospodarcza była faktycznie prowadzona;

49. uważa, że reformy podatkowe muszą zawsze umożliwiać kontrolę przez obywateli oraz gwarantować społeczeństwu obywatelskiemu dostęp, informacje i szkolenia, aby mogło one czynnie angażować się w kształtowanie tych polityk, co obecnie nie ma miejsca;

50. podkreśla ponadto, że prawo podatkowe na szczeblu krajowym i unijnym musi zostać uproszczone i sformułowane w taki sposób, by było dostępne dla każdego obywatela, co pozwoli uniknąć złożoności, która sprzyja przemysłowi unikania opodatkowania;

51. wzywa Komisję, by przeprowadziła przegląd dyrektywy 2014/24/EU Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 26 lutego 2014 r. w sprawie zamówień publicznych ⁽³⁾, w którym uwzględnili się środki zapobiegające współpracy administracji publicznej z przedsiębiorstwami wykorzystującymi raje podatkowe;

52. wzywa Komisję, by rozpoczęła kompleksową ocenę, w formie powszechnie dostępnego sprawozdania, 19 lat prac Grupy ds. Kodeksu Postępowania (opodatkowanie działalności gospodarczej), koncentrując się na osiągniętych wynikach jeśli chodzi o zapobieganie transgranicznym szkodliwym systemom opodatkowania osób prawnych; wzywa, by w oparciu o wyniki tej oceny przeprowadzono reformę Grupy ds. Kodeksu Postępowania, która ma doprowadzić do większej przejrzystości i efektywności jej pracy, ponieważ grupa musi odgrywać centralną rolę w wysiłkach UE zmierzających do zmiany na lepsze w tej dziedzinie; wzywa Parlament do uzyskania uprawnień w zakresie kontroli i rozliczalności;

53. wzywa Komisję, by stworzyła listę szkodliwych systemów, w odniesieniu do których Grupa ds. Kodeksu Postępowania nie może do tej pory uzgodnić działań, oraz by opublikowała tę listę; wzywa Komisję, by do 2020 r. oceniła oddziaływanie zgodnych z metodą wydatkową systemów korzystnego opodatkowania dochodów z patentów oraz by w miarę możliwości ilościowo ujęła ich wpływ na innowacje i ubytek wpływów podatkowych;

54. wyraża ubolewanie, że niektóre państwa członkowskie UE znalazły się w dokumentach panamskich; wzywa Komisję, by we współpracy z organami podatkowymi przeprowadziła szeroko zakrojoną ocenę potencjalnie szkodliwych, zakłócających konkurencję instrumentów podatkowych w państwach członkowskich, a także stosowanych środków zaradczych, jak również efektów mnożnikowych tych instrumentów dla innych jurysdykcji; wzywa do utworzenia skutecznego mechanizmu kontroli w celu monitorowania państw członkowskich w odniesieniu do potencjalnie szkodliwych nowych instrumentów podatkowych wprowadzanych ewentualnie przez te państwa;

55. wzywa Komisję do przedstawienia wniosku ustawodawczego, aby rozwiązać problem przekształceń transgranicznych i przenoszenia siedziby oraz zapewnić jasne zasady przenoszenia siedziby przedsiębiorstw w UE, w tym uregulowania zapobiegające tworzeniu firm przykrywek;

⁽¹⁾ Dyrektywa Rady 2011/16/UE z dnia 15 lutego 2011 r. w sprawie współpracy administracyjnej w dziedzinie opodatkowania i uchylająca dyrektywę 77/799/EWG, (Dz.U. L 64 z 11.3.2011, s. 1).

⁽²⁾ Rezolucja Parlamentu Europejskiego z dnia 16 grudnia 2015 r. z zaleceniami dla Komisji dotyczącymi wprowadzenia przejrzystości, koordynacji i konwergencji do polityki opodatkowania osób prawnych w Unii; Zalecenie B5.

⁽³⁾ Dz.U. L 94 z 28.3.2014, s. 65.

Środa, 13 grudnia 2017 r.

56. wzywa Komisję i wszystkie państwa członkowskie, by położyły kres praktyce inwersji podatku od osób prawnych, gdzie wielonarodowa korporacja zostaje przejęta przez mniejsze przedsiębiorstwo mające siedzibę w raju podatkowym i przyjmuje siedzibę prawną tego ostatniego, aby „przenieść” swoją siedzibę i doprowadzić do zmniejszenia łącznych ogólnych obciążeń podatkowych przedsiębiorstwa, a po tym procesie następuje tzw. „earnings stripping” (redukowanie należności wobec organów podatkowych) dzięki płatnościom podlegającym odliczeniu w raju podatkowym (w formie na przykład pożyczek, opłat licencyjnych i usług), co ma na celu unikanie podatków od zysków krajowych tej wielonarodowej korporacji;
57. podkreśla potrzebę poświęcenia szczególnej uwagi wykorzystywanym w coraz większym stopniu szkodliwym praktykom podatkowym, takim jak nadużywanie korzystnego opodatkowania dochodów z patentów, instrumentów pochodnych, swapów itp., w celach unikania opodatkowania;
58. z zadowoleniem przyjmuje ustalenia Komisji z sierpnia 2016 r. dotyczące pomocy państwa, że Irlandia przyznała firmie Apple nienależną ulgę podatkową w wysokości 13 mld EUR; kwestionuje decyzję rządu Irlandii odwołania się od decyzji Komisji w celu niepobierania należnej kwoty;
59. wzywa państwa członkowskie do zidentyfikowania i zaprzestania stosowania wszelkiego rodzaju amnestii podatkowych, które mogłyby prowadzić do prania pieniędzy i uchylania się od opodatkowania lub które mogłyby uniemożliwiać organom krajowym wykorzystywanie danych potrzebnych do prowadzenia dochodzeń w sprawie przestępstw finansowych;
60. wyraża zaniepokojenie z powodu zamiaru administracji Stanów Zjednoczonych promowania ulg podatkowych dla dużych korporacji i deregulacji finansowej; wzywa Komisję, by ściśle monitorowała proponowaną reformę podatkową w USA, zwaną Blue Print, oraz możliwość zaprowadzenia w USA amnestii podatkowej, aby umożliwić transfer zysków przez duże firmy technologiczne z powrotem do USA dzięki zastosowaniu bardzo niskiej stawki podatkowej;
61. wzywa państwa członkowskie do wzmocnienia ich administracji podatkowych za pomocą odpowiedniej liczby personelu, aby zapewnić skuteczny pobór podatków i rozwiązać problem szkodliwych praktyk podatkowych, z uwagi na to, że brak zasobów i zwolnienia pracowników, w połączeniu z brakiem odpowiednich szkoleń, narzędzi technicznych i uprawnień śledczych poważnie osłabiły wiele organów administracji podatkowej niektórych państw członkowskich;
62. zwraca uwagę na jeden przykład mechanizmu unikania opodatkowania w UE, tzw. strukturę „Double Irish”, która będzie stopniowo wycofana do 2020 r.; wzywa państwa członkowskie do monitorowania ich umów o unikaniu podwójnego opodatkowania, aby zagwarantować, że rozbieżności podatkowe nie umożliwią stosowania mechanizmów unikania opodatkowania;
63. wyraża ubolewanie z powodu braku wiarygodnych i bezstronnych danych statystycznych na temat skali unikania opodatkowania i uchylania się od opodatkowania; podkreśla znaczenie opracowania odpowiedniej, przejrzystej metodologii, dzięki której można będzie oszacować rozmiar tych zjawisk i ich wpływ na finanse publiczne, działalność gospodarczą i inwestycje publiczne państw;
64. wzywa Komisję, by w kontekście praktyk unikania opodatkowania i uchylania się od opodatkowania wydała wytyczne, aby wprowadzić wyraźne rozróżnienie między tym co jest niezgodne z prawem a tym co jest zgodne z prawem, nawet jeśli wbrew duchowi prawa, aby zagwarantować pewność prawa dla wszystkich zainteresowanych stron; wzywa państwa członkowskie i kraje trzecie, aby zagwarantowały, że grzywny i administracyjne kar pieniężnych nakładanych na podmioty uchylające się od opodatkowania i pośredników nie można było odliczyć od podatku;
65. podkreśla, że wdrażanie odpowiedzialnej strategii podatkowej należy uznać za filar społecznej odpowiedzialności przedsiębiorstw oraz że uchylanie się od opodatkowania, unikanie opodatkowania i agresywne planowanie podatkowe są sprzeczne ze społeczną odpowiedzialnością przedsiębiorstw; ponownie wzywa Komisję do uwzględnienia tego aspektu w zaktualizowanej strategii UE dotyczącej społecznej odpowiedzialności przedsiębiorstw;
66. wzywa przedsiębiorstwa, by w pełni wypełniały zobowiązania podatkowe i traktowały je jako integralną część społecznej odpowiedzialności przedsiębiorstw oraz nie stosowały żadnych form unikania opodatkowania;
67. ponawia apel komisji TAXE2 o utworzenie w obrębie struktury Komisji Europejskiej nowego unijnego ośrodka ds. spójności i koordynacji polityki podatkowej, który będzie przeprowadzał ocenę polityk podatkowych państw członkowskich na poziomie Unii i monitorował te polityki oraz dopilnuje, by państwa członkowskie nie wdrażały żadnych nowych szkodliwych instrumentów podatkowych; sugeruje, że taki unijny ośrodek ds. spójności i koordynacji polityki podatkowej, poza zapewnianiem i wspieraniem współpracy między krajowymi administracjami podatkowymi (np. dzięki szkoleniom i wymianie najlepszych praktyk), powinien monitorować przestrzeganie przez państwa członkowskie wspólnego unijnego wykazu jurysdykcji niechętnych współpracy;

Środa, 13 grudnia 2017 r.

68. przypomina zalecenia⁽¹⁾ Parlamentu dotyczące utworzenia katalogu środków zaradczych, które powinny być stosowane przez Unię i państwa członkowskie – jako udziałowców i podmioty finansujące organy publiczne, banki i programy finansowania – wobec przedsiębiorstw, które korzystają z rajów podatkowych w celu prowadzenia agresywnego planowania podatkowego, a tym samym nie spełniają unijnych standardów w zakresie dobrego zarządzania w kwestiach podatkowych;

69. ponownie wzywa Komisję, by wprowadziła zmiany w prawodawstwie europejskim, w tym w przepisach dotyczących statutu Europejskiego banku Inwestycyjnego (EBI), rozporządzenia w sprawie Europejskiego Funduszu na rzecz Inwestycji Strategicznych (EFIS), czterech rozporządzeń dotyczących wspólnej polityki rolnej (WPR) oraz pięciu europejskich funduszy strukturalnych i inwestycyjnych (Europejskiego Funduszu Rozwoju Regionalnego, Europejskiego Funduszu Społecznego, Funduszu Spójności, Europejskiego Funduszu Rolnego na rzecz Rozwoju Obszarów Wiejskich, Europejskiego Funduszu Morskiego i Rybackiego), aby wprowadzić zakaz przyznawania funduszy UE beneficjentom ostatecznym lub pośrednikom finansowym, którym udowodniono udział w uchylaniu się od opodatkowania czy agresywnym planowaniu podatkowym;

70. wzywa Komisję i Radę do utworzenia obowiązkowego standardowego europejskiego rejestru przedsiębiorców, aby uzyskać aktualne i wiarygodne informacje dotyczące firm oraz osiągnąć przejrzystość dzięki transgranicznemu dostępowi do porównywalnych i wiarygodnych informacji na temat przedsiębiorstw w UE;

71. proponuje, by Komisja dokonała oceny wpływu zagranicznych transferów piłkarzy na pobór dochodów przez państwa członkowskie oraz przedstawiła wszelkie środki, jakie uzna za stosowne dla rozwiązania kwestii znacznego uszczuplenia dochodów, w tym środki związane z pośrednikami ułatwiającymi takie transfery;

72. wzywa Komisję, by nie zawierała umów handlowych z jurysdykcjami uznanymi przez UE za raje podatkowe;

2.3. Wymiana informacji

73. wyraża ubolewanie, że postanowienia dyrektywy w sprawie współpracy administracyjnej w dziedzinie opodatkowania, które obowiązywały w okresie ujętym w dokumentach panamskich, nie zostały skutecznie wdrożone, a ilość wymienianych informacji i interpretacji była bardzo niewielka; przypomina, że automatyczna wymiana informacji między organami podatkowymi jest dla państw członkowskich kluczowa, aby zapewnić wzajemną pomoc w poborze dochodów podatkowych i aby stworzyć równe warunki działania; wzywa Komisję, by przedstawiła wnioski mające na celu dalsze zacieśnianie współpracy podatkowej między państwami członkowskimi UE dzięki obowiązkowi odpowiedzi na grupowe wnioski dotyczące kwestii podatkowych, tak by jeden kraj europejski mógł przekazać wszystkie informacje niezbędne innym do celów ścigania podmiotów unikających opodatkowania w wymiarze transgranicznym;

74. jest głęboko zaniepokojony, że liczba interpretacji podatkowych wydanych przez państwa członkowskie dla przedsiębiorstw wielonarodowych wzrosła w ostatnich latach, pomimo społecznego alarmu wszczętego w wyniku afery LuxLeaks;

75. podkreśla, że Komisja powinna mieć dostęp, zgodnie z przepisami o ochronie danych, do wszystkich informacji podlegających wymianie na mocy dyrektywy w sprawie współpracy administracyjnej w dziedzinie opodatkowania w celu właściwego monitorowania i egzekwowania wdrażania tej dyrektywy; podkreśla, że takie informacje powinny być zgromadzone w centralnym rejestrze administrowanym przez Komisję, biorąc pod uwagę jej wyłączne kompetencje w dziedzinie polityki konkurencji;

76. wzywa do bardziej skutecznej globalnej wymiany, globalnego przetwarzania i wykorzystania informacji i do skutecznego oraz spójnego wdrożenia postanowień dotyczących wspólnych standardów (CRS) do wymiany informacji, zastępując strategię wskazywania winnych i piętnowania w ramach systemu wzajemnej oceny systemem sankcji; zwraca uwagę na potrzebę wzajemności w wymianie informacji między Organizacją Współpracy Gospodarczej i Rozwoju (OECD) a uczestniczącymi państwami sygnatariuszami; wzywa państwa członkowskie do udzielenia uczestniczącym państwom rozwijającym się wsparcia w procesie wdrażania tych standardów; podkreśla, że państwa członkowskie powinny nie tylko

⁽¹⁾ Rezolucja Parlamentu Europejskiego z dnia 16 grudnia 2015 r. z zaleceniami dla Komisji dotyczącymi wprowadzenia przejrzystości, koordynacji i konwergencji do polityki opodatkowania osób prawnych w Unii; Zalecenie C3.

Środa, 13 grudnia 2017 r.

zobowiązać się do stosowania CRS, ale również wdrożyć system i zapewnić wysoką jakość przekazywanych danych; zwraca uwagę, że w obowiązującym CRS występują niedociągnięcia i z zadowoleniem przyjmuje fakt, że OECD prowadzi prace nad udoskonaleniem standardu, aby uczynić go bardziej skutecznym; wzywa Komisję do zaangażowania się w likwidowanie stwierdzonych luk;

77. wzywa do ulepszenia publicznych rejestrów handlowych, publicznych rejestrów własności rzeczywistej oraz publicznej sprawozdawczości w podziale na kraje, aby obejść ograniczenia wynikające z wymiany informacji w ramach wielostronnej konwencji OECD służącej wdrożeniu środków dotyczących konwencji podatkowych na rzecz zapobiegania erozji bazy podatkowej i przenoszenia zysków z czerwca 2017 r., która daje państwom możliwość wyboru partnerów, pozwalając w praktyce na dwustronność;

78. podkreśla, że obowiązkowa automatyczna wymiana informacji dotycząca mechanizmów potencjalnie agresywnego planowania podatkowego o wymiarze transgranicznym (DAC6) powinna być dostępna nie tylko dla organów podatkowych;

79. wzywa Komisję, by zagwarantowała wzajemność w zakresie wymiany informacji między UE a krajami trzecimi, które nie przyjęły uzgodnionych na szczeblu międzynarodowym standardów; podkreśla potrzebę wprowadzenia skutecznych sankcji wobec instytucji finansowych posiadających europejskich klientów i niespełniających standardów w zakresie automatycznej wymiany informacji; uważa, że taki wniosek powinien obejmować mechanizm rozstrzygania sporów, aby rozwiązywać potencjalne konflikty między UE a państwami trzecimi; przypomina swoje zobowiązanie dotyczące wprowadzenia podatku u źródła lub środków o podobnych skutkach, aby zapobiec wyprowadzaniu z UE nieopodatkowanych dochodów;

80. uważa, że podmiotami zobowiązanymi do przedstawienia informacji władzom podatkowym powinny być te same podmioty co w dyrektywie dotyczącej prania brudnych pieniędzy, a mianowicie:

- 1) instytucje kredytowe;
- 2) instytucje finansowe;
- 3) następujące osoby fizyczne lub prawne podczas wykonywania ich działalności zawodowej:
 - a) biegli rewidenci, zewnętrznymi księgowi i doradcy podatkowi;
 - b) notariusze oraz inni przedstawiciele wolnych zawodów prawniczych, gdy uczestniczą, działając w imieniu i na rzecz swojego klienta, w dowolnych transakcjach finansowych lub transakcjach dotyczących nieruchomości lub gdy udzielają klientowi pomocy w planowaniu lub przeprowadzaniu transakcji dotyczących:
 - (i) kupna i sprzedaży nieruchomości lub podmiotów gospodarczych;
 - (ii) zarządzania pieniędzmi, papierami wartościowymi lub innymi aktywami należącymi do klienta;
 - (iii) otwierania rachunków bankowych, rachunków oszczędnościowych lub rachunków papierów wartościowych i zarządzania tymi rachunkami;
 - (iv) organizacji wkładu niezbędnego do tworzenia spółek, prowadzenia przez nie działalności lub zarządzania nimi;
 - (v) tworzenia powiernictw, spółek, fundacji lub podobnych struktur, prowadzenia przez nie działalności lub zarządzania nimi;
 - c) podmioty świadczące usługi na rzecz trustów lub spółek, nieobjętych lit. a) lub b);
 - d) pośrednicy w obrocie nieruchomościami;

Środa, 13 grudnia 2017 r.

- e) inne osoby prowadzące handel towarami w zakresie, w jakim płatności są dokonywane lub otrzymywane w gotówce w kwocie 10 000 EUR lub wyższej, bez względu na to, czy transakcja jest przeprowadzana jako pojedyncza operacja czy kilka operacji, które wydają się być ze sobą powiązane;
- f) podmioty świadczące usługi w zakresie gier hazardowych;

3. Pranie pieniędzy

3.1. Prawo przeciwdziałające praniu pieniędzy

81. podkreśla, że wszystkie przepisy dyrektywy w sprawie przeciwdziałania praniu pieniędzy powinny być skutecznie i spójnie wdrażane przez państwa członkowskie; wzywa Komisję i państwa członkowskie do zagwarantowania właściwego egzekwowania prawa; wzywa Komisję do poprawy i zapewnienia odpowiednich zasobów na rzecz istniejących systemów monitorowania; wzywa Komisję, aby przyznała swojej grupie zadaniowej większe zasoby w celu zapobiegania przestępstwom finansowym;

82. podkreśla, że ramy prawne czwartej dyrektywy w sprawie przeciwdziałania praniu pieniędzy całkowicie zakazują anonimowych akcji na okaziciela, które, jeśli nie są należycie zarejestrowane, okazały się przydatnym narzędziem do tworzenia międzynarodowych mechanizmów prania pieniędzy; wzywa państwa członkowskie do należytego wdrożenia i egzekwowania czwartej dyrektywy w sprawie przeciwdziałania praniu pieniędzy, która weszła w życie w dniu 26 czerwca 2017 r.; wzywa Komisję do monitorowania prawidłowej transpozycji i wdrożenia tej dyrektywy;

83. wzywa Komisję do wszczęcia postępowania w sprawie uchybienia zobowiązaniom państwa członkowskiego w związku z nieprzebrzeganiem przepisów prawa Unii ujawnionego w dokumentach panamskich i w wyniku innych wycieków;

84. zwraca uwagę, że należy zapewnić regularnie aktualizowane, znormalizowane, powiązane i powszechnie dostępne rejestry beneficjentów rzeczywistych przedsiębiorstw, fundacji, trustów i podobnych struktur prawnych, aby zapobiec anonimowości ostatecznych beneficjentów rzeczywistych; wzywa do obniżenia w definicji beneficjenta rzeczywistego obecnego limitu posiadanych udziałów; jest zdania, że UE i jej państwa członkowskie muszą odgrywać czołową rolę w propagowaniu na forach międzynarodowych norm przejrzystości dotyczących ostatecznych beneficjentów rzeczywistych;

85. podkreśla postulat zgłoszony przez przedstawicieli francuskiej jednostki analityki finansowej w niniejszej komisji, aby w odniesieniu do badania zarzutów naruszenia prawa Unii i niewłaściwego administrowania w jego stosowaniu w odniesieniu do prania pieniędzy, unikania opodatkowania i uchylania się od opodatkowania – zgodnie z 26. zaleceniem FATF dotyczącym nadzoru finansowego – wyraźnie przewidzieć na szczeblu europejskim, że nadzór sprawowany przez właściwy organ nadzorczy może sięgać jednostki macierzystej danej grupy;

86. wzywa Komisję, aby nadzorowała tworzenie publicznie dostępnych rejestrów gruntów;

87. apeluje o definicję beneficjenta rzeczywistego obejmującą wszystkie osoby fizyczne, które ostatecznie są właścicielami podmiotu prawnego lub go kontrolują – z wyjątkiem spółek notowanych na rynku regulowanym podlegających wymogom dotyczącym ujawniania informacji zgodnym z prawem Unii lub podlegających równoważnym standardom międzynarodowym, które zapewniają odpowiednią przejrzystość informacji na temat własności – bezpośrednio lub pośrednio posiadając przynajmniej jedną akcję lub odpowiadającą akcji minimalną jednostkę udziału w takim podmiocie, w tym za pomocą pakietów akcji na okaziciela, lub przez kontrolę w inny sposób;

88. zauważa, że nielegalne pieniądze zdeponowane w drodze wykonania tych transakcji przekształcone zostają w legalne środki pieniężne pochodzące z legalnych transakcji; nalega w związku z tym, aby przepisy dotyczące przeciwdziałania praniu pieniędzy zostały rozszerzone także na rynek nieruchomości w celu zapobieżenia nowym nielegalnym zjawiskom;

89. podkreśla konieczność lepszego wdrożenia kontroli należytej staranności wobec klienta, aby zagwarantować, że przeprowadzona zostanie właściwa ocena ryzyka związanego z profilem klienta; podkreśla, że nawet w przypadku outsourcingu obowiązek należytej staranności wobec klienta spoczywa na podmiotach zobowiązanych; domaga się, by ta odpowiedzialność była jasno zdefiniowana oraz by zostały przewidziane sankcje w przypadku zaniedbania lub konfliktu interesów w przypadkach outsourcingu; uważa ponadto, że do grupy podmiotów zobowiązanych należy włączyć, między innymi, agentów nieruchomości, aby zagwarantować, że postanowienia dotyczące należytej staranności wobec klienta będą miały w równym stopniu zastosowanie do regulowanych i obecnie nieregulowanych podmiotów; wzywa do harmonizacji środków należytej staranności wobec klienta na szczeblu UE, co zapewni odpowiedni kształt tych procedur w celu zagwarantowania ich zgodności z przepisami;

Środa, 13 grudnia 2017 r.

90. uważa, że sankcje dotyczące prania pieniędzy, uchylania się od opodatkowania i oszustw podatkowych powinny być surowsze i odstrasżające oraz że kierując zasoby na zwalczanie tych nielegalnych praktyk państwa członkowskie powinny stosować podejście oparte na ryzyku; w związku z tym z zadowoleniem przyjmuje wniosek Komisji dotyczący dyrektywy Parlamentu Europejskiego i Rady w sprawie przeciwdziałania praniu pieniędzy za pomocą środków prawnokarnych (COM(2016)0826); zachęca państwa członkowskie do rozpatrzenia stosowności wprowadzenia zakazu stosowania w przypadku bardzo poważnych oszustw podatkowych ugody w postępowaniu karnym; zwraca jednak uwagę, że jednocześnie UE i jej państwa członkowskie powinny opracować zachęty dla każdej kategorii podmiotów zobowiązanych, aby zniechęcić je do prowadzenia takich działań oraz sprawić, że będą one nieopłacalne; wzywa państwa członkowskie do dokonania przeglądu terminu zawitego w odniesieniu do prania pieniędzy, tak aby uniknąć przedawnienia w wyniku niepodjęcia działań przez właściwe organy;

91. domaga się skutecznego mechanizmu monitorowania, który zostałby wdrożony na poziomie europejskim i współpracowałby z połączonymi jurysdykcjami, ponieważ wzajemne weryfikacje FATF i regularne wzajemne oceny łatwo mogą zostać zniweczone w wyniku politycznego cichego przyzwolenia lub innych jego form;

92. podkreśla potrzebę uzgodnienia na szczeblu UE wspólnego pojęcia i definicji osoby zajmującej eksponowane stanowisko polityczne;

93. apeluje o ujednoczenie definicji przestępstw podatkowych na szczeblu UE oraz stworzenie odrębnego instrumentu prawa karnego, który zostałby przyjęty na podstawie art. 83 ust. 2 TFUE lub ostatecznie art. 116 TFUE, jeżeli państwa członkowskie nie będą w stanie porozumieć się co do eliminacji zakłóceń warunków konkurencji na rynku wewnętrznym; wzywa do harmonizacji definicji przestępstw źródłowych w zakresie prania pieniędzy na szczeblu UE i do zawężenia zakresu zwolnień, na jakie mogą się powoływać państwa członkowskie w celu odmowy współpracy i wymiany informacji; przypomina swoje stanowisko w sprawie przeglądu czwartej i piątej dyrektywy w sprawie przeciwdziałania praniu pieniędzy zakładające oddzielenie przestępstw podatkowych od wymogu podlegania karze pozbawienia wolności lub środkowi zabezpieczającemu polegającemu na pozbawieniu wolności;

94. jest zaniepokojony ustanawianiem programów obywatelstwa dla osób niebędących rezydentami UE, czyli tzw. programów złotych wiz lub programów dla inwestorów, które proponuje się obywatelom państw trzecich w zamian za inwestycje finansowe, bez podjęcia odpowiednich tudzież żadnych środków należytej staranności wobec klienta; zwraca się do Komisji o ocenę przestrzegania przez państwa członkowskie dyrektywy w sprawie przeciwdziałania praniu pieniędzy i innych odnośnych przepisów unijnych w przypadku przyznawania obywatelstwa w ramach tych programów;

95. wzywa Komisję i Radę, aby poważnie potraktowały ambitny przegląd czwartej dyrektywy w sprawie przeciwdziałania praniu pieniędzy (COM(2016)0450), który parlamentarna Komisja Gospodarcza i Monetarna i Komisja Wolności Obywatelskich, Sprawiedliwości i Spraw Wewnętrznych przegłosowały w dniu 28 lutego 2017 r.⁽¹⁾ i który wyeliminowałby wiele istniejących luk i znacznie wzmocnił obecne przepisy w zakresie przeciwdziałania praniu pieniędzy w drodze, na przykład, zaostżenia definicji beneficjenta rzeczywistego, odrzucenia możliwości uznawania za beneficjentów rzeczywistych kadry kierowniczej, członków zarządu reprezentujących interesy innych osób oraz innych pełnomocników, o ile nie spełniają kryteriów, zapewnienia pełnego publicznego dostępu do rejestrów beneficjentów rzeczywistych przedsiębiorstw i trustów oraz wprowadzenia skuteczniejszego mechanizmu sankcji w przypadku naruszenia przepisów dyrektywy w sprawie przeciwdziałania praniu pieniędzy; wzywa w związku z tym Komisję i Radę, aby nie osłabiły siły wniosku Parlamentu w trakcie trwających negocjacji trójstronnych;

96. apeluje o zwiększenie politycznego i regulacyjnego nacisku w związku z pojawiającym się ryzykiem związanym z nowymi technologiami i produktami finansowymi, takimi jak instrumenty pochodne, transakcje swapowe i waluty wirtualne⁽²⁾;

97. wzywa Komisję, aby oceniła możliwość wykorzystania potencjału nowych technologii, takich jak niepoważalne tożsamości cyfrowe, w celu ułatwienia identyfikacji poważnych przypadków przestępczości finansowej, i aby zadbała jednocześnie o przestrzeganie praw podstawowych, w tym prawa do prywatności;

⁽¹⁾ Zob. sprawozdanie A8-0056/2017.

⁽²⁾ Wysłuchanie w komisji śledczej ds. dokumentów panamskich z udziałem Brooka Harringtona i innych ekspertów w dniu 24 stycznia 2017 r.

Środa, 13 grudnia 2017 r.

98. apeluje, aby Komisja w trybie pilnym dokonała oceny skutków prania pieniędzy i przestępstw podatkowych związanych z działalnością w dziedzinie gier elektronicznych, walutami wirtualnymi, kryptowalutami, technologią łańcucha bloków i technologiami FinTech; ponadto wzywa Komisję, aby rozważyła możliwe środki, w tym przepisy, które stworzyłyby ramy regulacyjne dla tego rodzaju działalności, w celu ograniczenia narzędzi wykorzystywanych do prania pieniędzy;

99. wzywa do konfiskaty aktywów powstałych w wyniku działalności przestępczej; w związku z tym apeluje o szybkie przyjęcie rozporządzenia w sprawie wzajemnego uznawania nakazów zamrożenia i konfiskaty w celu ułatwienia transgranicznego odzyskiwania mienia pochodzącego z działalności przestępczej; podkreśla, że instrument prawny zaproponowany przez Komisję umożliwi lepszą współpracę i łatwiejsze uznawanie takich nakazów, przy jednoczesnym poszanowaniu zasady pomocniczości;

100. podkreśla, że potrzebne są również działania dostosowujące strategię krajowe do strategii europejskich agencji i organów takich jak Europol, Eurojust i OLAF; apeluje o usunięcie przeszkód prawnych uniemożliwiających wymianę informacji w celu ułatwienia tej współpracy;

101. z zadowoleniem przyjmuje niedawną decyzję rządu Portugalii o zakazie emisji akcji na okaziciela i przekształceniu obecnych akcji w imienne papiery wartościowe oraz wzywa Komisję do zaproponowania przepisów unijnych o takim samym skutku;

102. domaga się o wiele ściślejszej kontroli ze strony właściwych organów w odniesieniu do oceny kompetencji i reputacji członków zarządu i udziałowców instytucji kredytowych w UE; uważa, że warunki powinny umożliwiać właściwym organom sprawowanie stałego nadzoru nad kryteriami oceny zarówno udziałowców, jak i członków zarządu, natomiast obecnie niezmiernie utrudniają one cofnięcie raz udzielonej zgody; uważa ponadto, że należy wydłużyć terminy i zwiększyć elastyczność w odniesieniu do wnoszenia sprzeciwu wobec przejęć, szczególnie gdy właściwe organy muszą same zbadać informacje dostarczone w związku z wydarzeniami w państwach trzecich i z osobami zajmującymi eksponowane stanowiska polityczne;

3.2. Jednostki analityki finansowej (FIU)

103. uważa, że dzięki ujednoczeniu statusu i funkcjonowania europejskich jednostek analityki finansowej (FIU) można by było usprawnić wymianę informacji; wzywa Komisję, by na platformie FIU rozpoczęła projekt służący wskazaniu źródeł informacji, do których FIU mają obecnie dostęp; wzywa Komisję do wydania wytycznych na temat sposobu zwiększenia spójności funkcji i uprawnień europejskich FIU, ze wskazaniem minimalnego wspólnego zakresu i zawartości informacji (finansowych, administracyjnych i dotyczących ścigania przestępstw), które FIU powinny otrzymywać i móc wymieniać między sobą; jest zdania, że wytyczne takie powinny również zawierać wyjaśnienia umożliwiające jednolitą interpretację funkcji analizy strategicznej FIU;

104. uważa, że w celu zwiększenia skuteczności wszystkie europejskie FIU powinny mieć nieograniczony i bezpośredni dostęp do wszystkich informacji na temat ich funkcji będących w posiadaniu podmiotów zobowiązanych i znajdujących się w rejestrach; FIU powinny także mieć możliwość uzyskania takich informacji na podstawie wniosku innej unijnej FIU i wymiany informacji z tą ostatnią;

105. sugeruje, by przy wdrażaniu dyrektywy w sprawie przeciwdziałania praniu pieniędzy państwa członkowskie zniosły wymóg, zgodnie z którym FIU muszą otrzymać zgodę strony trzeciej na przekazanie innej FIU informacji do celów wywiadowczych, gdyż pozwoliłoby to zwiększyć wymianę informacji między różnymi FIU; wzywa Komisję do wydania wytycznych na temat przepisów ogólnych dyrektywy w sprawie przeciwdziałania praniu pieniędzy, a zwłaszcza konieczności „spontanicznej i niezwłocznej” wymiany informacji z innymi FIU;

106. podkreśla potrzebę skuteczniejszej komunikacji między odpowiednimi organami na szczeblu krajowym, ale również między FIU w różnych państwach członkowskich; wzywa Komisję do ustanowienia unijnego systemu analizy porównawczej jako narzędzia służącego do standaryzacji gromadzonych i wymienianych informacji oraz do zacieśnienia współpracy między FIU; uważa, że powinno to obejmować wzmocnienie Sieci Jednostek Analityki Finansowej (FIU.net) w ramach Europolu, ale też samego Europolu, zwłaszcza w celu umożliwienia mu uzyskania informacji i danych statystycznych dotyczących przepływu informacji, działalności i wyników analiz prowadzonych przez FIU, oraz zwiększenie kompetencji i zasobów Eurojustu potrzebnych do walki z praniem pieniędzy i uchylaniem się od opodatkowania; wzywa ponadto państwa członkowskie do zwiększenia zasobów ludzkich, finansowych i technicznych w FIU, by wzmocnić zdolności w zakresie dochodzeń i współpracy oraz by umożliwić prawidłowe przetwarzanie i wykorzystywanie rosnącej liczby zgłoszeń podejrzanych transakcji;

Środa, 13 grudnia 2017 r.

107. zauważa, że celowość ograniczania wykorzystania informacji wymienianych przez jednostki analityki finansowej powinna być poddana przeglądowi i ujednoczona na szczeblu UE i światowym w celu umożliwienia wykorzystania informacji do celów zwalczania przestępstw podatkowych oraz do celów materiału dowodowego;

108. podkreśla, że mianowanie na stanowiska kierownicze w FIU musi być niezależne, politycznie bezstronne i oparte na kryterium kwalifikacji zawodowych, a proces doboru – przejrzysty i nadzorowany; zwraca uwagę na potrzebę wprowadzenia wspólnych zasad dotyczących niezależności instytucji odpowiedzialnych za egzekwowanie przepisów w sprawie oszustw podatkowych i prania pieniędzy, a także potrzebę zapewnienia pełnej niezależności organów ścigania w działaniach podejmowanych w następstwie sprawozdań FIU;

109. wzywa Komisję do sprawdzenia, czy we wszystkich państwach członkowskich należycie wypełnia się to zobowiązanie;

110. przypomina swoje stanowisko w kwestii piątej dyrektywy w sprawie przeciwdziałania praniu pieniędzy, a dokładniej utworzenia europejskiej FIU, i nalega na potrzebę zapewnienia skutecznego i skoordynowanego systemu wymiany informacji, a także scentralizowanych baz danych; podkreśla, że należy wspierać FIU państw członkowskich, zwłaszcza w sprawach transgranicznych;

111. podkreśla, że właściwe organy nie powinny czekać, aż przerośnie je coraz częstsze stosowanie technologii cyfrowych przez doradców podatkowych i podatników; uważa, że właściwe organy powinny odpowiednio opracować własne narzędzia i rozwinąć zdolności śledcze; uważa, że mogłoby to stworzyć właściwym organom nowe możliwości, jeśli chodzi o powracającą kwestię podziału zasobów lub pomóc w poprawie współpracy między nimi;

4. Pośrednicy

112. wyraża ubolewanie, że obecnie w obrębie UE uregulowania dotyczące pośredników są niejednolite; wzywa Radę do szybkiego rozpatrzenia i przyjęcia wniosku Komisji w sprawie obowiązkowej automatycznej wymiany informacji podatkowych w odniesieniu do mechanizmów transgranicznych podlegających obowiązkowi zgłaszania (COM(2017)0335) , w celu wzmocnienia obowiązków sprawozdawczych pośredników; zachęca państwa członkowskie do rozważenia potencjalnych korzyści płynących z rozszerzenia zakresu stosowania dyrektywy o przypadki o charakterze czysto krajowym;

113. podkreśla, że taki wniosek jest konieczny, by zlikwidować luki prawne umożliwiające agresywne planowanie podatkowe, poprzez opracowanie nowych zasad dla pośredników biorących udział w tego rodzaju praktykach;

114. zauważa, że zarządzanie majątkiem jest w dużej mierze nieuregulowane oraz że w celu lepszej regulacji i zdefiniowania tego zawodu oraz w celu stworzenia równych warunków działania należy ustanowić wiążące międzynarodowe przepisy i normy; w tym kontekście wzywa Komisję do podjęcia na wszystkich stosownych forach międzynarodowych inicjatywy ustanowienia takich norm i przepisów;

115. stwierdza, że w ramach samoorganizacji i samoregulacji należy sprawować nadzór; wzywa Komisję, by rozważyła potrzebę ukierunkowanych działań unijnych, w tym możliwość opracowania stosownych przepisów, w celu zapewnienia odpowiedniego nadzoru samoregulacji podmiotów zobowiązanych, tj. za pośrednictwem odrębnego i niezależnego krajowego organu regulacyjnego lub nadzorczego;

116. wzywa Komisję, by we współpracy z państwami członkowskimi i organami nadzoru wydała wytyczne służące standaryzacji formatów sprawozdań składanych przez podmioty zobowiązane, by ułatwić przetwarzanie i wymianę informacji przez FIU;

117. domaga się uregulowań dotyczących pośredników podatkowych, które zniechęcą ich do działań mających na celu unikanie i uchylanie się od opodatkowania oraz osłaniania beneficjentów rzeczywistych;

118. domaga się, aby w sytuacji gdy pośrednik ma siedzibę poza terytorium UE, zainteresowany podatnik bezpośrednio przekazywał swoje potencjalnie agresywne uzgodnienia w zakresie planowania podatkowego, przed ich wdrożeniem, do organów podatkowych swojego kraju, tak aby organy te mogły zareagować na ryzyko podatkowe, podejmując odpowiednie działania;

Środa, 13 grudnia 2017 r.

119. jest zdania, że bardziej rygorystyczne zasady dotyczące roli pośredników przyniosłyby pożytek całemu sektorowi, gdyż rzetelni pośrednicy nie znajdowałiby się już w niekorzystnej sytuacji z powodu nieuczciwej konkurencji, czyli oddzielono by ziarno od plew;

120. apeluje o bardziej efektywne, odstraszające i proporcjonalne sankcje, zarówno na szczeblu UE, jak i państw członkowskich, wobec banków i pośredników, którzy świadomie, umyślnie i systematycznie biorą udział w nielegalnych systemach opodatkowania czy prania pieniędzy; podkreśla, że sankcje powinny być wymierzone w same przedsiębiorstwa oraz w odpowiedzialne kierownictwo i członków zarządu; podkreśla, że niezbędne są wysokie kary, i uważa, że stosowanie publicznego piętnowania w potwierdzonych przypadkach mogłoby zniechęcić pośredników do obchodzenia ich zobowiązań oraz zachęcić do przestrzegania przepisów;

121. apeluje do państw członkowskich o zapewnienie skutecznego monitorowania i nadzoru nad sektorami, w których występuje największe ryzyko stosowania nieprzejrzystych struktur własności rzeczywistej (sektory te wskazano w przygotowanej przez Komisję ocenie ryzyka prania pieniędzy); wzywa państwa członkowskie do opracowania wytycznych w sprawie czynników ryzyka wynikających z transakcji z udziałem doradców podatkowych, audytorów, księgowych zewnętrznych, notariuszy i innych przedstawicieli wolnych zawodów prawniczych;

122. wzywa do surowszego egzekwowania przepisów z zakresu prania pieniędzy, unikania opodatkowania i uchylania się od opodatkowania oraz zapewnienia ich skutku odstraszającego dzięki szerszemu informowaniu opinii publicznej, w szczególności w drodze publikacji ulepszonych statystyk dotyczących środków egzekucyjnych stosowanych wobec osób świadczących usługi doradcze w dziedzinie opodatkowania i prania pieniędzy;

123. podkreśla potrzebę zwiększenia kontroli, nadzoru i koordynacji w zakresie systemów krajowej certyfikacji dla pośredników pełniących rolę doradców podatkowych w UE; apeluje do państw członkowskich o cofanie licencji pośrednikom, którym udowodniono, że biorą udział w aktywnym wspieraniu lub umożliwianiu transgranicznego uchylania się od opodatkowania, nielegalnego planowania podatkowego i prania pieniędzy;

124. wzywa Komisję, by oceniła, czy właściwe organy państw członkowskich stosują procedury wydawania licencji dla pośredników przewidziane już w prawie Unii, np. w czwartej dyrektywie w sprawie wymogów kapitałowych;

125. apeluje do sektora o przyjęcie metod, dzięki którym tajemnica zawodowa obowiązująca prawników nie będzie stała na przeszkodzie odpowiedniemu zgłoszeniu podejrzanej transakcji lub zgłoszeniu innej potencjalnie nielegalnej działalności, bez uszczerbku dla praw gwarantowanych na mocy Karty praw podstawowych Unii Europejskiej i ogólnych zasad prawa karnego, lub o udoskonalenie w tym celu istniejących metod;

126. wzywa państwa członkowskie do wprowadzenia środków zniechęcających pośredników mających siedzibę w UE do prowadzenia działalności w jurysdykcjach wymienionych w unijnym wykazie jurysdykcji podatkowych niechętnych współpracy i unijnym wykazie krajów mających strategiczne braki w swoich systemach przeciwdziałania praniu pieniędzy i finansowaniu terroryzmu, na przykład poprzez wykluczenie ich z zamówień publicznych; ponadto wzywa Komisję do przeprowadzenia oceny skutków jeśli chodzi o możliwość objęcia pośredników z siedzibą w UE zakazem prowadzenia działalności w jurysdykcjach znajdujących się w unijnym wykazie jurysdykcji podatkowych niechętnych współpracy i unijnym wykazie krajów mających strategiczne braki w swoich systemach przeciwdziałania praniu pieniędzy i finansowaniu terroryzmu;

127. podkreśla, że w celu poprawy współpracy międzynarodowej wymogi w zakresie audytu i rachunkowości powinny być skoordynowane na poziomie światowym, aby zniechęcić firmy rachunkowe i audytorskie do angażowania się w nielegalne struktury podatkowe; w związku z tym uważa, że lepsze wdrażanie międzynarodowych standardów rachunkowości powinno należeć do skutecznego narzędzia;

Środa, 13 grudnia 2017 r.

4.1. Banki

128. zachęca wszystkie państwa członkowskie do wprowadzenia – zgodnie z zaleceniem z czwartej dyrektywy w sprawie przeciwdziałania praniu pieniędzy – systemów rejestrów rachunków bankowych lub systemów wyszukiwania danych elektronicznych, które to systemy zapewniłyby FIU i właściwym organom dostęp do informacji o rachunkach bankowych; zaleca, aby rozważyć standaryzację i wzajemne połączenie krajowych rejestrów rachunków bankowych, zawierających wszystkie rachunki powiązane z osobami prawnymi lub fizycznymi, w celu umożliwienia łatwego dostępu właściwym organom i FIU;

129. zaleca, aby w takim rejestrze rachunków zapisywano i publikowano dane statystyczne dotyczące transakcji z rajami podatkowymi i państwami wysokiego ryzyka, a także przedstawiano informacje w rozbiciu na transakcje z podmiotami powiązanymi i podmiotami niepowiązanymi oraz na państwa członkowskie;

130. stwierdza, że banki okazały się zaangażowane w cztery rodzaje szeroko zakrojonej działalności, tj. tworzyły struktury offshore i zarządzały nimi, prowadziły rachunki bankowe dla podmiotów offshore, dostarczały inne produkty finansowe oraz prowadziły bankowość korespondencyjną⁽¹⁾; podkreśla, że ważne jest, by ustawodawstwo dotyczące bankowości korespondencyjnej było jaśniejsze i surowsze w odniesieniu do przekazywania środków pieniężnych do jurysdykcji offshore i jurysdykcji niechętnych współpracy i by przewidywało obowiązek zaprzestania działalności w przypadku nieprzekazania informacji na temat beneficjentów rzeczywistych;

131. apeluje o surowe stosowanie wobec banków skutecznych sankcji, obejmujących zawieszenie lub cofnięcie licencji bankowej instytucjom finansowym, którym udowodniono udział we wspieraniu lub umożliwianiu prania pieniędzy, uchylania się od opodatkowania lub agresywnego planowania podatkowego;

132. podkreśla znaczenie lepszej koordynacji między siedzibami banków a ich jednostkami zależnymi, zarówno w obrębie UE, jak i z państwami trzecimi, tak aby zapewnić pełne przestrzeganie wewnętrznych kodeksów postępowania oraz przepisów z zakresu przeciwdziałania praniu pieniędzy;

133. podkreśla, że aby zapewnić pełne stosowanie przepisów z zakresu przeciwdziałania praniu pieniędzy we wszystkich bankach, krajowe kontrole nadzoru bankowego powinny być systematyczne i wyrównane;

134. wzywa do zwiększenia uprawnień Europejskiego Banku Centralnego (EBC) i Europejskiego Urzędu Nadzoru Bankowego (EUNB), aby umożliwić regularne kontrole zgodności (zarówno zapowiedziane, jak i prowadzone bez ostrzeżenia) w całym sektorze bankowym UE, co zastąpiłoby obecny system kontroli stosowanych jedynie w przypadku spraw, które są przedmiotem dochodzenia lub zostały upublicznione;

135. apeluje, by przeanalizować wykonalność uprawnień organów nadzorczych do przeprowadzenia dochodzenia bankowego, w przypadku gdy posiadacz rachunku nie jest znany z nazwiska;

136. z zadowoleniem przyjmuje przeprowadzoną już analizę zagrożeń i słabości w systemie finansowym UE; podkreśla znaczenie identyfikacji nowych technologii i produktów finansowych, które mogłyby być wykorzystywane do prania pieniędzy; wzywa, by w wyniku tej analizy przepisy z zakresu przeciwdziałania praniu pieniędzy były uwzględniane we wszystkich nowych wnioskach dotyczących tych nowych technologii, w tym technologii finansowej;

137. wzywa do wprowadzenia, na wzór niderlandzki, przysięgi bankowej w formie dobrowolnego zobowiązania sektora do nieprowadzenia transakcji z rajami podatkowymi;

4.2. Prawnicy

138. przypomina, że tajemnicy zawodowej nie można wykorzystywać w celach ochrony, ukrywania nielegalnych praktyk czy działania wbrew duchowi prawa; nalega, by zasada poufności wymiany informacji między prawnikiem a klientem nie stała na przeszkodzie odpowiedniemu zgłoszeniu podejranej transakcji lub zgłoszeniu innej potencjalnie nielegalnej działalności, bez uszczerbku dla praw gwarantowanych na mocy Karty praw podstawowych Unii Europejskiej i ogólnych zasad prawa karnego; wzywa państwa członkowskie do stworzenia wytycznych dla prawników w zakresie

⁽¹⁾ *The Panama Papers: Breaking the Story of How the World's Rich and Powerful Hide their Money*, Obermayer and Obermaier, 2016.

Środa, 13 grudnia 2017 r.

interpretacji i stosowania zasady poufności oraz wprowadzenia wyraźnego podziału na tradycyjne doradztwo prawne i działalność prawników w charakterze operatorów finansowych;

139. podkreśla, że prawnicy, którzy prowadzą działalność wykraczającą poza konkretne zadanie obrony, reprezentacji prawnej lub doradztwa prawnego, w określonych okolicznościach związanych z ochroną porządku publicznego mogą być zobowiązani do ujawnienia organom pewnych informacji będących w ich posiadaniu;

140. podkreśla, że prawnicy doradzający klientom powinni ponosić współodpowiedzialność prawną za opracowywanie noszącego znamiona przestępstwa systemu unikania opodatkowania i agresywnego planowania podatkowego lub systemów prania pieniędzy; przypomina, że prawnicy biorący udział w oszustwach muszą podlegać zarówno sankcjom karnym, jak i środkom dyscyplinarnym;

4.3. Rachunkowość

141. podkreśla, że w celu poprawy współpracy międzynarodowej wymogi w zakresie audytu i rachunkowości powinny być lepiej skoordynowane na poziomie światowym, przy jednoczesnym przestrzeganiu europejskich standardów legitymacji demokratycznej, przejrzystości, rozliczalności i uczciwości, aby zniechęcić firmy rachunkowe i audytorskie oraz indywidualnych doradców do opracowywania struktur służących uchylaniu się od opodatkowania, agresywnemu planowaniu podatkowemu czy praniu pieniędzy; apeluje o należyte wdrożenie przyjętego niedawno pakietu w sprawie audytu⁽¹⁾ oraz Komitetu Europejskich Organów Nadzoru Audytowego (KEONA) jako nowych ram współpracy między krajowymi organami nadzoru audytowego na szczeblu UE w celu wzmocnienia unijnego nadzoru audytowego; w związku z tym uważa, że lepsze wdrażanie międzynarodowych standardów rachunkowości należy uznać za skuteczne narzędzie pozwalające dopilnować, by przestrzegano unijnych standardów przejrzystości i rozliczalności;

142. zauważa, że obowiązująca unijna definicja kontroli wymaganej do utworzenia grupy przedsiębiorstw powinna mieć zastosowanie do firm rachunkowych będących członkami sieci firm stowarzyszonych w oparciu o możliwe do wyegzekwowania na drodze prawnej postanowienia umowne, które przewidują wspólną nazwę lub marketing, standardy zawodowe, klientów, usługi wsparcia, finanse lub ustalenia dotyczące ubezpieczenia od odpowiedzialności zawodowej, zgodnie z tym, co zapowiedziano w dyrektywie 2013/34/UE⁽²⁾ w sprawie rocznych sprawozdań finansowych;

143. apeluje do Komisji o przedstawienie wniosku ustawodawczego dotyczącego oddzielenia biur rachunkowych od dostawców usług finansowych lub podatkowych, jak również wszystkich usług doradczych, i obejmującego kryteria niezgodności z prawem unijnym dla doradców podatkowych, zgodnie z którymi nie będą mogli oni udzielać jednocześnie porad publicznym organom podatkowym i podatnikom i które zapobiegać będą innym konfliktom interesów;

4.4. Trusty, fundusze powiernicze i inne podobne struktury prawne

144. zdecydowanie potępia wykorzystywanie trustów, funduszy powierniczych i innych podobnych struktur prawnych do prania pieniędzy; apeluje zatem o jasne zasady ułatwiające wyraźne zidentyfikowanie beneficjentów rzeczywistych, w tym nałożenie na trusty obowiązku potwierdzenia ich istnienia na piśmie oraz obowiązku rejestracji w państwie członkowskim, w którym dany trust został utworzony, w którym jest zarządzany lub w którym prowadzi działalność;

145. wzywa do wprowadzenia na szczeblu UE znormalizowanych, regularnie aktualizowanych, powszechnie dostępnych i wzajemnie połączonych rejestrów beneficjentów rzeczywistych obejmujących wszystkie strony trustów komercyjnych i niekomercyjnych, funduszy powierniczych, fundacji i innych podobnych struktur prawnych, aby stały się one podstawą rejestru ogólnosiwiatowego;

⁽¹⁾ Dyrektywa Parlamentu Europejskiego i Rady 2014/56/UE z dnia 16 kwietnia 2014 r. zmieniająca dyrektywę 2006/43/WE w sprawie ustawowych badań rocznych sprawozdań finansowych i skonsolidowanych sprawozdań finansowych, (Dz.U. L 158 z 27.5.2014, s. 196), i rozporządzenie Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) nr 537/2014 z dnia 16 kwietnia 2014 r. w sprawie szczegółowych wymogów dotyczących ustawowych badań sprawozdań finansowych jednostek interesu publicznego, uchylające decyzję Komisji 2005/909/WE, (Dz.U. L 158 z 27.5.2014, s. 77).

⁽²⁾ Dyrektywa Parlamentu Europejskiego i Rady 2013/34/UE z dnia 26 czerwca 2013 r. w sprawie rocznych sprawozdań finansowych, skonsolidowanych sprawozdań finansowych i powiązanych sprawozdań niektórych rodzajów jednostek, zmieniająca dyrektywę Parlamentu Europejskiego i Rady 2006/43/WE oraz uchylająca dyrektywy Rady 78/660/EWG i 83/349/EWG, (Dz.U. L 182 z 29.6.2013, s. 19).

Środa, 13 grudnia 2017 r.

146. Unijny rejestr trustów powinien obejmować:

- a) powierników, w tym ich imiona i nazwiska lub nazwy oraz adresy, a także imiona i nazwiska lub nazwy oraz adresy wszystkich podmiotów, z polecenia których działają powiernicy;
- b) umowę powierniczą;
- c) wszystkie listy intencyjne;
- d) imię i nazwisko lub nazwę oraz adres ustanawiającego;
- e) imiona i nazwiska lub nazwy wszelkich wykonawców oraz instrukcje, którymi dysponują;
- f) roczne sprawozdanie finansowe trustu;
- g) szczegółowe informacje na temat wszelkich wypłat i alokacji z trustu, wraz imionami i nazwiskami lub nazwami oraz adresami wszystkich beneficjentów;
- h) mianowanych pośredników, w tym ich imiona i nazwiska lub nazwy oraz adresy;

147. wzywa Komisję, by dokonała oceny, do jakiego stopnia wolne porty i umowy licencyjne dla statków mogą być niewłaściwie wykorzystywane do celów uchylania się od opodatkowania oraz by w stosownych przypadkach wystąpiła z odpowiednim wnioskiem dotyczącym ograniczenia takiego ryzyka;

5. Kwestia państw trzecich

148. podkreśla potrzebę ściślejszej międzynarodowej współpracy pod auspicjami ONZ w odniesieniu do opodatkowania oraz prania pieniędzy ze względu na międzynarodowy charakter tych kwestii; podkreśla, że tylko oparte na współpracy i skoordynowane odpowiedzi o charakterze globalnym zapewnią skuteczne rozwiązania, oraz wzywa UE, by stała się motorem działań na rzecz utworzenia uczciwego światowego systemu podatkowego; podkreśla, że wszelkie działania UE na szczeblu międzynarodowym będą skuteczne i wiarygodne tylko wtedy, gdy żadne państwa członkowskie UE ani kraje lub terytoria zamorskie (KTZ) nie będą działać jako raje podatkowe lub jurysdykcje o szeroko zakrojonej tajemnicy bankowej;

149. zauważa z niepokojem ścisłą współzależność między liczbą firm przykrywek i interpretacji indywidualnych prawa podatkowego a funkcjonowaniem pewnych jurysdykcji podatkowych państw trzecich i państw członkowskich UE; z zadowoleniem przyjmuje automatyczną wymianę informacji między państwami członkowskimi UE na temat ich interpretacji indywidualnych prawa podatkowego; wyraża jednak zaniepokojenie, iż niektóre państwa członkowskie lub niektóre z ich terytoriów będących „rajami podatkowymi” wydają „ustne interpretacje indywidualne prawa podatkowego”, aby obejść ten wymóg; wzywa Komisję do dokładniejszego zbadania tej praktyki;

150. podkreśla, że UE powinna renegocjować swoje umowy handlowe, gospodarcze i inne istotne umowy dwustronne ze Szwajcarią w celu dostosowania ich do unijnej polityki zwalczania oszustw podatkowych, ustawodawstwa dotyczącego przeciwdziałania praniu pieniędzy oraz ustawodawstwa w sprawie finansowania terroryzmu, w celu usunięcia poważnych wad w szwajcarskim systemie nadzoru, które umożliwiają utrzymanie wewnętrznej tajemnicy bankowej, tworzenie struktur typu offshore na całym świecie, oszustwa podatkowe, uchylanie się od opodatkowania, które nie ma charakteru przestępstwa, słaby nadzór, nieadekwatną samoregulację podmiotów zobowiązanych oraz agresywne zaskarżanie i zastraszanie demaskatorów;

151. uważa, że negocjując porozumienia podatkowe z państwami trzecimi, UE powinna mówić jedynym głosem za pośrednictwem Komisji zamiast kontynuować praktykę dwustronnych negocjacji, która nie przynosi optymalnych rezultatów; uważa, że UE powinna przyjąć takie samo podejście podczas negocjowania przyszłych umów o wolnym handlu oraz umów o partnerstwie i współpracy przez uwzględnienie klauzul o dobrym zarządzaniu w kwestiach podatkowych, wymogów dotyczących przejrzystości oraz przepisów z zakresu przeciwdziałania praniu pieniędzy;

152. podkreśla, że należy wzmocnić przepisy z zakresu CCCTB dotyczące przeciwdziałania unikaniu opodatkowania, aby nie dopuścić do sytuacji, w której ustalanie cen transferowych w relacjach z jurysdykcjami państw trzecich prowadzi do obniżenia podstawy opodatkowania przedsiębiorstw w Unii;

Środa, 13 grudnia 2017 r.

153. uważa w szczególności, że negocjując w przyszłości umowy handlowe lub umowy o partnerstwie czy też zmieniając obowiązujące umowy, należy umieścić w nich wiążącą klauzulę o warunku rejestracji podatkowej, obejmującą zgodność z międzynarodowymi standardami planu przeciwdziałania BEPS opracowanego przez OECD oraz z zaleceniami FATF;

154. postuluje, aby rozdziały przyszłych umów handlowych lub umów o partnerstwie dotyczące inwestycji lub usług finansowych negocjowano w oparciu o zasadę wykazu pozytywnego, tak aby z ułatwień i liberalizacji wynikających z umowy między Unią a stroną trzecią korzystały tylko sektory finansowe niezbędne z punktu widzenia rozwoju handlowego, gospodarki realnej i gospodarstw domowych;

155. domaga się zdecydowanych środków egzekwowania prawa we wszystkich umowach międzynarodowych w sprawie wymiany informacji między organami administracji podatkowej w celu zapewnienia prawidłowego wdrożenia we wszystkich jurysdykcjach oraz stosowania automatycznych skutecznych, odstraszających i proporcjonalnych procedur dotyczących sankcji w przypadku braku wdrożenia;

156. podkreśla znaczenie całkowitej faktycznej wzajemności w ramach umów takich jak FATCA (ustawa o wypełnianiu obowiązków podatkowych w stosunku do rachunków posiadanych za granicą) i innych podobnych umów;

157. wzywa zainteresowane państwa członkowskie, aby wykorzystały możliwości wynikające z ich bezpośrednich stosunków z odnośnymi krajami i podjęły niezbędne kroki w celu wywarcia nacisku na ich kraje i terytoria zamorskie (KTZ)⁽¹⁾ oraz regiony najbardziej oddalone⁽²⁾, które nie przestrzegają międzynarodowych standardów w zakresie współpracy podatkowej, przejrzystości i przeciwdziałania praniu pieniędzy; uważa, że należy na tych terytoriach skutecznie egzekwować unijne wymogi przejrzystości i należytej staranności;

158. podkreśla znaczenie jasnych definicji „jurysdykcji offshore”, „krajów i terytoriów zamorskich” i „regionu najbardziej oddalonego”, ponieważ każde z tych pojęć odnosi się do różnych systemów prawnych, praktyk i systemów; podkreśla, że należy zwalczać wszelkie formy oszustw podatkowych i uchylania się od opodatkowania, niezależnie od tego, gdzie mają miejsce; zauważa, że w ramach obecnych systemów w regionach najbardziej oddalonych stosuje się przepisy UE oraz unijne i międzynarodowe standardy, z uwzględnieniem ich szczególnego statusu, o którym mowa w art. 349 TFUE i który został potwierdzony w decyzji Europejskiego Trybunału Sprawiedliwości w sprawie C132/14⁽³⁾;

159. uważa, że nie można wykorzystywać przepisów dotyczących prywatności i ochrony danych, by chronić osoby dopuszczające się nadużyć przed pociągnięciem do całkowitej odpowiedzialności;

160. apeluje o przeprowadzenie światowego szczytu w sprawie walki z praniem pieniędzy, oszustwami podatkowymi i uchylaniem się od opodatkowania, aby położyć kres poufności w sektorze finansowym, zacieśnić współpracę międzynarodową i wywrzeć nacisk na wszystkie kraje, a w szczególności ich ośrodki finansowe, i skłonić je do przestrzegania światowych standardów, oraz wzywa Komisję do wystąpienia z inicjatywą w celu zorganizowania takiego szczytu;

161. zwraca się do Komisji Europejskiej o analizę ogólnych kosztów i korzyści i potencjalnego wpływu wysokiego opodatkowania na zjawiska repatriacji kapitału z państw trzecich stosujących niski poziom opodatkowania; zwraca się do Komisji i Rady o ocenę obowiązujących w Stanach Zjednoczonych przepisów o odroczonej zapłacie podatku oraz możliwej amnestii podatkowej zapowiadanej przez nowy rząd i ewentualnego osłabienia współpracy międzynarodowej;

162. podkreśla znaczenie lepszej dwustronnej wymiany informacji między krajami trzecimi a unijnymi FIU;

⁽¹⁾ Grenlandia, Nowa Kaledonia oraz terytoria zależne, Polinezja Francuska, Francuskie Terytoria Południowe i Antarktyczne, wyspy Wallis i Futuna, Mayotte, Saint Pierre i Miquelon, Aruba, Antyle Holenderskie (Bonaire, Curacao, Saba, Sint Eustatius, Sint Maarten), Anguilla, Kajmany, Falklandy, Georgia Południowa i wyspy Sandwich Południowy, Montserrat, Pitcairn, Święta Helena i terytoria zależne, Brytyjskie Terytorium Antarktyczne, Brytyjskie Terytorium Oceanu Indyjskiego, wyspy Turks i Caicos, Brytyjskie Wyspy Dziewicze i Bermudy.

⁽²⁾ Regiony najbardziej oddalone: Wyspy Kanaryjskie, Reunion, Gujana Francuska, Martynika, Gwadelupa, Majotta, Saint-Martin, Azory i Madera.

⁽³⁾ <http://eur-lex.europa.eu/legal-content/PL/TXT/HTML/?uri=CELEX:62014CJ0132&from=PL>

Środa, 13 grudnia 2017 r.

163. przypomina, że kwota pomocy na wsparcie mobilizacji zasobów krajowych jest nadal niska, i wzywa Komisję do wspierania krajów rozwijających się w walce z unikaniem opodatkowania oraz do zwiększenia pomocy finansowej i technicznej na rzecz ich krajowych organów podatkowych, zgodnie ze zobowiązaniami zawartymi w planie działania z Addis Abeby;

Kraje rozwijające się

164. wzywa UE do uwzględnienia specyfiki prawnej i wynikających z niej słabości w krajach rozwijających się, takich jak brak zasobów po stronie organów zajmujących się zwalczaniem oszustw podatkowych, uchylania się od opodatkowania i prania pieniędzy; podkreśla, że potrzebny jest odpowiedni okres przejściowy dla krajów rozwijających się, które nie mają jeszcze zdolności w zakresie gromadzenia wymaganych informacji oraz zarządzania i dzielenia się nimi w ramach automatycznej wymiany informacji;

165. podkreśla, że przy opracowywaniu działań i strategii politycznych mających na celu walkę z unikaniem opodatkowania szczególnej uwagi – na szczeblu krajowym, unijnym i międzynarodowym – wymaga sytuacja krajów rozwijających się, a zwłaszcza państw najsłabiej rozwiniętych, gdyż to one zazwyczaj najbardziej cierpią na unikaniu opodatkowania przez osoby prawne oraz mają wysoce zawężoną podstawę opodatkowania i niski stosunek stawki podatku do PKB; podkreśla, że te działania i strategie polityczne powinny przyczynić się do generowania dochodów publicznych współmiernych do wartości dodanej powstałej na ich terytorium, tak aby umożliwić danym krajom odpowiednie finansowanie ich strategii rozwoju;

166. zwraca się do Komisji o interwencję w Unii Afrykańskiej (UA), aby środki zwalczania nielegalnych przepływów finansowych zostały uwypuklone w konwencji Unii Afrykańskiej w sprawie zapobiegania korupcji i walki z korupcją;

167. wzywa UE i jej państwa członkowskie do wzmocnienia spójności polityki na rzecz rozwoju w tej dziedzinie i ponawia apel o przeprowadzenie analizy efektu mnożnikowego krajowych i unijnych politycznych strategii podatkowych w celu oceny ich wpływu na kraje rozwijające się w odniesieniu do umów podatkowych i umów o partnerstwie gospodarczym;

168. apeluje do państw członkowskich, by zagwarantowały odpowiednio uczciwe traktowanie krajów rozwijających się podczas negocjacji umów podatkowych, mając na uwadze szczególną sytuację tych krajów oraz konieczność zapewnienia sprawiedliwego podziału praw do nakładania podatku między państwem źródła a państwem rezydencji podatkowej; wzywa w związku z tym do przestrzegania modelowej konwencji podatkowej ONZ i do zapewnienia przejrzystości negocjacji w sprawie umów;

169. apeluje o większe wsparcie międzynarodowe na rzecz krajów rozwijających się w celu walki z korupcją i poufnością, która ułatwia nielegalne przepływy finansowe; podkreśla, że zwalczanie nielegalnych przepływów finansowych wymaga ścisłej współpracy międzynarodowej oraz wspólnych działań krajów rozwiniętych i rozwijających się, w partnerstwie z sektorem prywatnym i społeczeństwem obywatelskim; podkreśla, że potrzebna jest pomoc we wzmocnieniu zdolności administracji podatkowych i transferu wiedzy w krajach partnerskich;

170. apeluje, aby oficjalna pomoc rozwojowa w większym stopniu skupiała się na ustanawianiu właściwych ram regulacyjnych oraz na wzmocnieniu administracji podatkowej i instytucji odpowiedzialnych za zwalczanie nielegalnych przepływów finansowych; apeluje, by pomocy tej udzielano w formie fachowej wiedzy technicznej w zakresie zarządzania zasobami, wywiadu finansowego oraz regulacji antykorupcyjnych;

171. wyraża ubolewanie, że obecny komitet OECD ds. podatkowych nie jest wystarczająco pluralistyczny; przypomina swoje stanowisko ⁽¹⁾ w sprawie utworzenia w ramach ONZ ogólnościowego organu, który dysponowałby odpowiednimi zasobami i wystarczającymi dodatkowymi środkami, by umożliwić wszystkim krajom udział na równych zasadach w opracowywaniu i reformowaniu światowej polityki podatkowej;

⁽¹⁾ Rezolucja Parlamentu Europejskiego z dnia 6 lipca 2016 r. w sprawie interpretacji prawa podatkowego i innych środków o podobnym charakterze lub skutkach; (Teksty przyjęte, P8_TA(2016)0310).

Środa, 13 grudnia 2017 r.

172. wyraża ubolewanie, że aby uniknąć miana jurysdykcji niechętnych współpracy, kraje rozwijające się muszą płacić za rozpatrzenie ich udziału w Światowym Forum Przejrzystości i Wymiany Informacji do Celów Podatkowych OECD, gdzie praktyki krajów podlegają ocenie według punktów odniesienia, w których ustalanie kraje te nie były w pełni zaangażowane;

173. podkreśla istotną rolę organizacji regionalnych i współpracy regionalnej w sprawowaniu transgranicznej kontroli podatkowej, z uwzględnieniem zasady pomocniczości i komplementarności; wzywa do wspólnego opracowania modelowej konwencji podatkowej, która zlikwidowałaby podwójne opodatkowanie, a tym samym nadużycia; przypomina, że zasadnicze znaczenie ma w tym kontekście współpraca i wymiana informacji między różnymi służbami wywiadowczymi;

174. przypomina, że raje podatkowe grabią światowe zasoby naturalne, w szczególności zasoby krajów rozwijających się; wzywa, by UE wspierała kraje rozwijające się w walce z korupcją, działalnością przestępczą, uchylaniem się od opodatkowania i praniem pieniędzy; zwraca się do Komisji, aby poprzez współpracę i wymianę informacji pomagała tym krajom w walce z erozją podstawy opodatkowania, przenoszeniem zysków do rajów podatkowych i w przeciwdziałaniu bankom stosującym tajemnicę bankową; domaga się, aby wszystkie kraje przestrzegały ogólnoswiatowych standardów automatycznej wymiany informacji o rachunkach bankowych;

175. zwraca się do Komisji o włączenie do przyszłej umowy w sprawie stosunków między UE a państwami AKP po 2020 r. postanowień o zwalczaniu uchylania się od opodatkowania, oszustw podatkowych i prania pieniędzy;

176. zwraca się do Komisji o niezwłoczne ustanowienie dodatkowych środków w celu wzmocnienia unijnych przepisów w sprawie minerałów z regionów ogarniętych konfliktami; uważa, że środki te powinny wprowadzać zintegrowane podejście w celu zacieśnienia trwającego dialogu z krajami pochodzenia minerałów, tak aby propagować międzynarodowe normy należytej staranności i przejrzystości określone w wytycznych OECD;

177. uważa, że społeczność międzynarodowa, w tym parlamenty, musi podjąć wszelkie niezbędne kroki w celu ustanowienia skutecznej i przejrzystej polityki podatkowej i handlowej; apeluje o większą spójność i koordynację działań podejmowanych na szczeblu międzynarodowym przez OECD, grupę G-20, grupę G-8, grupę G-77, Unię Afrykańską, Bank Światowy, Międzynarodowy Fundusz Walutowy (MFW) i Azjatycki Bank Rozwoju (ADB);

6. Demaskatorzy

178. obawia się, że ściganie demaskatorów w celu utrzymania tajemnicy bankowej może zniechęcać do ujawniania przypadków nadużyć; zaznacza, że należy wprowadzić system, który chroni osoby działające w interesie publicznym i unika uciszania demaskatorów, biorąc zarazem pod uwagę prawa przysługujące firmom;

179. wzywa Komisję, aby jak najszybciej zakończyła szczegółową ocenę możliwej podstawy prawnej dalszych działań na szczeblu UE i, w odpowiednich przypadkach, przedstawiła kompleksowe przepisy obejmujące zarówno sektor publiczny, jak i prywatny, w tym narzędzia wsparcia demaskatorów, w celu jak najszybszego udzielenia im skutecznej ochrony oraz odpowiedniej pomocy finansowej; uważa, że pierwszorzędne znaczenie ma, aby demaskatorzy mogli anonimowo zgłaszać przypadki naruszeń lub wnosić skargi w ramach wewnętrznych mechanizmów sprawozdawczych danej organizacji lub właściwych organów, a ponadto byli chronieni bez względu na wybór kanału przekazywania informacji;

180. zaleca Komisji zbadanie najlepszych praktyk w programach ochrony demaskatorów, które już istnieją w innych krajach na świecie, i przeprowadzenie konsultacji publicznych w celu zasięgnięcia opinii zainteresowanych stron na temat mechanizmów zgłaszania;

181. podkreśla rolę dziennikarstwa śledczego oraz wzywa Komisję, by w swoim wniosku zapewniła dziennikarzom śledczym taką samą ochronę jak demaskatorom;

Środa, 13 grudnia 2017 r.

182. uważa, że należy zachęcać pracodawców do wdrażania wewnętrznych procedur zgłoszeń oraz że w każdej organizacji jedna osoba powinna odpowiadać za odbieranie zgłoszeń; uważa, że przedstawiciele pracowników powinni uczestniczyć w powierzaniu tej funkcji; zaleca, aby instytucje UE świeciły przykładem i bezzwłocznie wprowadziły wewnętrzne ramy ochrony demaskatorów;

183. podkreśla znaczenie podnoszenia świadomości wśród pracowników i innych osób fizycznych na temat pozytywnej roli demaskatorów i już istniejących ram prawnych dotyczących demaskatorów; zachęca państwa członkowskie do przeprowadzenia kampanii informacyjnych; uważa, że konieczne jest wprowadzenie środków ochrony przed wszelkimi próbami odwetu na demaskatorach lub podważania ich pozycji, jak również pełne zrekompensowanie im poniesionych szkód;

184. wzywa Komisję do opracowania instrumentów służących w szczególności ochronie przed nieuzasadnionym postępowaniem sądowym, sankcjami ekonomicznymi i dyskryminacją demaskatorów oraz domaga się, by w tym kontekście utworzyć – finansowany częściowo z odzyskanych środków lub wpływów z grzywien – ogólny fundusz oferujący stosowne wsparcie finansowe demaskatorom, których byt jest zagrożony na skutek ujawnienia istotnych faktów;

7. Współpraca międzyinstytucjonalna

7.1. Współpraca z komisją śledczą ds. prania pieniędzy, unikania opodatkowania i uchylania się od opodatkowania (PANA)

185. ponownie podkreśla znaczenie, jakie ma poszanowanie zasady lojalnej współpracy między instytucjami UE;

186. uważa, że wymiana informacji między instytucjami UE powinna zostać wzmocniona, w szczególności jeśli chodzi o dostarczanie istotnych informacji, które mają być udostępniane komisjom śledczym;

187. wyraża ubolewanie, że Rada, jej Grupa ds. Kodeksu Postępowania (opodatkowanie działalności gospodarczej), a także niektóre państwa członkowskie wykazały małe zaangażowanie w odpowiedzi na wnioski komisji PANA o współpracę; uważa, że większe zaangażowanie państw członkowskich ma kluczowe znaczenie dla połączenia wysiłków i osiągnięcia lepszych rezultatów; postanawia monitorować działalność i postępy prac Grupy ds. Kodeksu Postępowania (opodatkowanie działalności gospodarczej) poprzez regularne wysłuchania; wzywa Komisję do przedstawienia wniosku ustawodawczego na mocy art. 116 TFUE do połowy 2018 r., jeżeli do tego czasu państwa członkowskie nie przyjmą reformy mandatu Grupy ds. Kodeksu Postępowania;

188. wyraża sprzeciw wobec faktu, że nawet dokumenty, które w międzyczasie stały się ogólnodostępne, przekazano komisji śledczej PE tylko częściowo;

189. przypomina, że w grudniu 2015 r. Rada Ecofin zwróciła się do Grupy Roboczej Wysokiego Szczebla (opodatkowanie), by przedstawiła wnioski na temat potrzeby ogólnej poprawy metod w zakresie zarządzania, przejrzystości i pracy oraz zakończyła reformę Grupy ds. Kodeksu Postępowania podczas prezydencji niderlandzkiej; przypomina, że w marcu 2016 r. Rada ECOFIN zwróciła się do Grupy Roboczej Wysokiego Szczebla, by dokonała przeglądu nowych metod zarządzania, przejrzystości i pracy, w szczególności pod względem efektywności procesu decyzyjnego, także w odniesieniu do stosowania zasady szerokiego konsensusu w 2017 r.; oczekuje z zainteresowaniem na rezultaty tych działań;

7.2. Uprawnienia śledcze Parlamentu Europejskiego

190. podkreśla, że obecne ramy prawne funkcjonowania komisji śledczych w Parlamencie Europejskim są przestarzałe i nie pozwalają zapewnić warunków koniecznych do skutecznego wykonywania przez Parlament jego uprawnień śledczych;

191. podkreśla, że brak uprawnień i ograniczony dostęp do dokumentów istotnie utrudnił i opóźnił pracę komisji ze względu na tymczasowy charakter prowadzonego przez nią dochodzenia i uniemożliwił pełną ocenę domniemych naruszeń prawa UE;

Środa, 13 grudnia 2017 r.

192. zauważa, że w przypadku kilku powstałych niedawno komisji śledczych i komisji specjalnych (w tym PANA) miały miejsce sytuacje, gdy Komisja i Rada nie dostarczyły dokumentów, o które się zwracano, lub też dostarczyły je z dużym opóźnieniem; wzywa do wprowadzenia mechanizmu odpowiedzialności, aby zapewnić natychmiastowe i niezawodne przekazywanie do Parlamentu dokumentów, o które zwraca się komisja śledcza lub komisja specjalna i z którymi ma prawo się zapoznać;

193. uważa, że uprawnienia śledcze stanowią ważną kompetencję Parlamentu; wzywa instytucje UE do wzmocnienia uprawnień śledczych Parlamentu na podstawie art. 226 TFUE; jest przekonany, że możliwość wzywiania zainteresowanych osób do stawienia się przed komisją oraz dostęp do istotnych dokumentów są niezbędne dla prawidłowego funkcjonowania komisji śledczych Parlamentu;

194. podkreśla, że dla sprawowania demokratycznej kontroli Parlamentu nad władzą wykonawczą niezbędne jest posiadanie uprawnień śledczych odpowiadających tym, które posiadają parlamenty narodowe państw członkowskich UE; uważa, że w celu pełnienia tej roli demokratycznego nadzoru Parlament musi być uprawniony do wzywiania świadków i wymagania ich stawiennictwa oraz wymagania przedstawienia dokumentów; uważa, że aby można było wykonywać te uprawnienia, państwa członkowskie muszą zgodzić się na wdrożenie sankcji przeciwko osobom, które nie stawiły się lub nie przedstawiły dokumentów zgodnie z przepisami krajowymi dotyczącymi dochodzeń prowadzonych przez parlamenty narodowe; potwierdza swoje wsparcie dla stanowiska określonego w sprawozdaniu na ten temat z 2012 r. ⁽¹⁾;

195. zamierza ustanowić stałą komisję śledczą na wzór Kongresu USA;

196. zwraca się do grup politycznych Parlamentu, by podjęły decyzję w sprawie powołania w czasie obecnej kadencji parlamentarnej tymczasowej komisji specjalnej, która śledziłaby prace komisji PANA oraz zbadała sprawę niedawno ujawnionych dokumentów panamskich;

197. domaga się, z zastrzeżeniem innych stosownych środków, by zgodnie z art. 116a ust. 3 Regulaminu Parlamentu sekretarz generalny odbierał długoterminowe przepustki każdemu przedsiębiorstwu, które nie stawiło się na formalne wezwanie komisji śledczej;

198. wzywa państwa członkowskie do zwiększenia w pilnym trybie przejrzystości, rozliczalności i skuteczności metod pracy Grupy ds. Kodeksu Postępowania;

199. zwraca się do Grupy ds. Kodeksu Postępowania o sporządzanie rocznego sprawozdania, w którym wskazane i opisane będą najbardziej szkodliwe praktyki podatkowe stosowane przez państwa członkowskie, a także podejmowane przez nie środki zaradcze;

200. apeluje o zakończenie niezbędnej reformy Grupy ds. Kodeksu Postępowania (opodatkowanie działalności gospodarczej) przy zapewnieniu całkowitej przejrzystości i zaangażowania wszystkich instytucji UE i społeczeństwa obywatelskiego; domaga się, by reforma ta radykalnie przededefiniowała strukturę zarządzania i przejrzystości Grupy ds. Kodeksu Postępowania, w tym zakres jej uprawnień i regulamin wewnętrzny, jak również procesy decyzyjne i kryteria pozwalające na wskazanie szkodliwych praktyk podatkowych stosowanych przez państwa członkowskie;

7.3. Inne instytucje

201. z zadowoleniem przyjmuje, jako pierwszy krok, utworzenie jednej, niezależnej Prokuratury Europejskiej i wzywa wszystkie państwa członkowskie, by przyłączyły się do tej inicjatywy;

202. wzywa do zwiększenia uprawnień Komisji w dziedzinie egzekwowania prawa, żeby zagwarantować skuteczne i konsekwentne wdrażanie prawodawstwa unijnego w państwach członkowskich, a także zwiększyć kontrolę ze strony Parlamentu Europejskiego;

203. wzywa do utworzenia w Komisji nowego unijnego ośrodka ds. spójności i koordynacji polityki podatkowej, aby rozwiązać problem niedociągnięć systemowych z uwzględnieniem współpracy między właściwymi organami w całej UE;

204. wzywa do znacznego wzmocnienia współpracy FIU.NET w ramach Europolu oraz sugeruje powiązanie tych działań z proponowanym ośrodkiem ds. spójności i koordynacji polityki podatkowej w nadziei na utworzenie Europolu do spraw podatkowych umożliwiającego zarówno koordynację polityki podatkowej państw członkowskich, jak i wzmocnienie władz państw członkowskich w zakresie prowadzenia dochodzeń i wykrywania nielegalnych systemów podatkowych na poziomie międzynarodowym;

⁽¹⁾ Dz.U. C 264 E z 13.9.2013, s. 41.

Środa, 13 grudnia 2017 r.

205. wzywa państwa członkowskie, aby reformując traktaty, poparły przyjmowanie decyzji w dziedzinie polityki podatkowej większością kwalifikowaną w Radzie i z zastosowaniem zwykłej procedury ustawodawczej;

o

o o

206. zobowiązuje swojego przewodniczącego do przekazania niniejszego zalecenia oraz sprawozdania końcowego komisji śledczej Radzie i Komisji oraz rządóm i parlamentóm państw członkowskich.
